

Rechtskundig Weekblad

Verschijnt elken Zondag

Vereeniging zonder winstgevend doel

Abonnementsprijs : 100 fr. per jaar

Postcheckrekening N^o 3185.22

Alle rechterlijke uitspraken, artikels en andere bijdragen, alsook boeken ter bespreking te zenden aan den secretaris-hoofdopsteller

Mr RENÉ VICTOR

Italiëlei, 99, Antwerpen

Opgaaf betreffende intekening en adreswijziging, aanvraag van losse nummers en alle mededeelingen betreffende het beheer te zenden aan den secretaris-schatbewaarder

Mr JOHN STOCKMANS

Mechelsche Steenweg, 201, Antwerpen

DE EVOLUTIE DER KINDERRECHTSPRAAK

AIMEE RACINE. — Les enfants traduits en justice. — Etude d'après trois cents dossiers du tribunal pour enfants de l'arrondissement de Bruxelles. — Luik, Georges Thone, 1935.

Over enkele weken verscheen een uitgebreide studie van Aimée Racine, medewerkster aan het sociologisch instituut Solvay, over de gerechtskinderen. Als uitgangspunt nam de schrijfster de nauwgezette ontleding van 300 gevallen, welke in 1929 in het arrondissement Brussel voorkwamen. Een statisticus zal waarschijnlijk opwerpen, dat men uit een zoo beperkt aantal gevallen geen algemeene gevolgtrekkingen kan afleiden. Aimée Racine heeft die opwerping voorkomen door zooveel mogelijk hare gegevens en bevindingen te toetsen aan deze van andere schrijvers, vooral aan deze van Dr. Willam Healy en van Dr. Cyril Burt.

De kinderrechtbanken danken hun ontstaan aan de beroemde wet van 15 Mei 1912. De inrichting dier rechtbanken en de bevoegdheid van den kinderrechtter doen duidelijk de nieuwe tendenz in de wetgeving uitschijnen : de rechtbank breidt haar rol uit, verlaat haar juridisch domein om in het sociaal domein te belanden; zij straft niet alleen, maar beschermt en leidt.

De wet in verschillende artikelen specificeert de daden of tekortkomingen welke het kind onder de jurisdictie van den kinderrechtter kunnen plaatsen. Opmerkelijk is het dat een geval, voor den rechter gebracht, gewoonlijk niet kan geclassificeerd worden als vallende onder dit of dat artikel van de wet.

Meestal kunnen vervolgingen ingesteld worden wegens verschillende feiten, zoodat de rechter het geval kan rangschikken onder het artikel dat hem het meest geschikt voorkomt. De feiten, waarvoor kinderen kunnen vervolgd worden, zijn de volgende : landlooperij en bedelarij, ontucht en prostitutie, aanslag op de zeden en aanranding der eerbaarheid, diefstal en overtreding der schoolwet.

Zonder twijfel oefent het midden, waarin de kinderen opgegroeid zijn, een belangrijken invloed uit op hunne psychologische ontwikkeling : de onderlinge verhoudingen der ouders en verwanten, de levenswijze, de armoedige huisvesting en vooral het alcoholisme zijn zooveel factoren die de normale ontplooiing van het karakter van het kind stuiten en het dikwijls een heel verkeerden weg doen opgaan. Andere oorzaken zijn de personaliteit van het kind zelve; het complex van fysieke krachten, intelligentie en karakter dat zijn individu daargestelt; in zekere mate ook de school, zijn professionele omgeving en last not least het gebruik van zijn vrije tijd. Het is het gebrek aan interesse in gezonde bezigheden dat den minderjarige gedurig naar cinema, dancing en spelen leidt.

Na aldus op breedvoerige wijze den aard en de oorzaken der kindermisdadigheid opgespoord te hebben, stelt Aimée Racine mogelijke verbeteringen

voor, zich steunende op eigen onderzoek en op hetgeen in het buitenland bereikt werd. De werkelijke taak der kinderrechtbanken blijkt niets anders te zijn dan de wederaanpassing van den minderjarige aan zijn midden; trouwens, het doel nagestreefd door den wetgever, was niet een nieuw strafsysteem te huldigen, maar wel een systeem van opvoeding en bescherming. Bij de huidige toepassing van de wet kan men het volgende vaststellen: ten eerste, de kinderrechtbanken hebben meestal niets te maken met de kinderlijke misdadigheid in haar geheel, maar enkel met die der lagere standen; ten tweede, in het arrondissement Brussel ten minste, kunnen de kinderen der mindere klasse het voorwerp zijn van de tusschenkomst van den rechter, zelfs indien ze geen enkele strafbare daad begaan hebben, indien die tusschenkomst het eenige middel blijkt om hen aan hun midden te onttrekken. Zonder twijfel heeft de kinderrechtbank van Brussel hare bevoegdheid verre overschreden; zij houdt zich in breedten zin met de bescherming der kindsheid bezig, maar ze doet het in toepassing eener wet, welke enkel de misdadigheid en de onzedelijkheid tracht te beteugelen.

Praktisch heeft dit voor gevolg dat kinderen, welke aan geene overtreding van de wet plichtig zijn, toch hun leven lang den stempel van « gerechtskinderen » met zich meedragen, daar het publiek en zelfs de intellectuele middelen de overtuiging toegedaan zijn, dat de kinderrechtbank zich enkel met misdadige kinderen bezig houdt. Welke houding aannemen? Vermits de kindermisdadigheid in nauw verband staat met andere kinderproblemen, waarom zou dan door de wetgeving de tendenz van sommige rechtbanken niet bekrachtigd worden en hunne bevoegdheid uitgebreid tot alle ongelukkige minderjarigen? Waarom slorpen de kinderrechtbanken niet alle kwesties van familierecht op?

Het eerste voorstel kan niet zonder voorbehoud aangenomen worden; met onze zeden en onze tradities kunnen we de rechtbank niet goed aanzien als een soort pater familias, welke zich, zooals het hem belijft, in het privaat leven der burgers mengt. Neen, het terrein van de rechtbank moet zooveel mogelijk ingekrompen worden; enkel wanneer er dwang moet uitgeoefend worden, wanneer inbreuk aan het recht van bewaking en opvoeding der ouders noodzakelijk is, dan enkel kan het gezag tusschenkomen. Dus de kinderrechtbanken, alhoewel onmisbaar om de misdadigheid te keer te gaan, zijn overbodig wanneer men enkel de misdaad tracht te voorkomen.

In het buitenland zijn die moeilijkheden op verschillende manieren opgelost; in de vrije Deutsche steden zooals Hamburg, Lubeck en Bremen, bestaat echter een zeer interessante regeling. Door de « frei-

willige Fürsorgeerziehung » wordt de opvoeding der kinderen waargenomen, waarvan de ouders vrijwillig hun gezag voor een bepaalden tijd aan het Jugendamt afstaan.

Zonder eenige proceduur bevindt de minderjarige zich alzoo op de kosten en onder het toezicht van den Staat, aan hetzelfde opvoedkundig regiem onderworpen als de minderjarigen welke er van rechtswege geplaatst zijn.

In Nederland bestaat de gezinsvoogdij. Deze maatregel, gelijk aan onze vrijheid onder toezicht, heeft het groot voordeel dat de gansche familie er aan onderworpen is en niet één of enkele kinderen; indien het ambt van schoolbezoeksters ingericht wordt, dan reeds zal er een groot toezicht op de familie uitgeoefend kunnen worden.

In het kader der wet van 15 Mei 1912 zouden de volgende hervormingen wenschelijk zijn:

1. Uitbreiding van de bevoegdheid der rechtbank « ratione materiae », 't is te zeggen, toepassing van artikel 15 op de minderjarigen, welke zich in ernstig moreel gevaar bevinden, welke ook hun gedrag zij; instelling van een gezinsvoogdij; eindelijk overbrenging naar de kinderrechtbanken van de proceduur in zake verval van de vaderlijke macht.

2. Eenmaking van den ouderdom tot denwelke de rechtbank bevoegd is; deze zou zich in alle gevallen tot 18 jaar moeten uitstrekken, met deze voorwaarde dat de rechtbank vrij zou zijn den misdadige tusschen 16 en 18 jaar voor de gewone rechtbank te verzenden, wanneer hij een strafbare daad gepleegd heeft.

3. Vorming van een afzonderlijke politie voor de kinderen. De gewone politie is niet bekwaam met psychologisch doorzicht een kind te onderzoeken. Alleen Amsterdam mag er zich op beroepen een afzonderlijke politie voor de kinderen te bezitten; het is een inrichting met sociaal en paedagogisch doel, welke het kind beschermt in medewerking met de andere organismen van kindbescherming.

4. Een speciale vorming van den rechter en zijn personeel.

5. Nauwere samenwerking tusschen de kinderrechtbanken en de verschillende hulpdiensten, zooals de medico-paedagogische onderzoeken.

Buiten het rechtskader kunnen de volgende verbeteringen aangestipt worden:

1. Algemeene sociale politiek: strijd tegen de krotwoningen, tegen het alcoholisme, tegen de sociale ziekten (syphilis, tuberculose). Voor de kinderen zelf blijft de inrichting van hun vrijen tijd over: scoutisme, sport, daadwerkelijke bezigheid.

2. Bescherming van zekere categorieën van minderjarigen, zooals de onwettige kinderen en de wezen. In Duitschland wordt iedere voogdij aangevuld

door het toezicht van het « Jugendamt ». De toestand van de kinderen, waarvan de ouders gescheiden leven, is evenmin rooskleurig; daar ook zou een officieele organisatie moeten ingrijpen om dien toestand der kinderen na grondig onderzoek te regelen. De oplossing moet dus gezocht worden in een organisme, dat alle kinderen kan bereiken, zoo gauw het noodig blijkt, maar niet eerder.

3. De inrichting van een socialen dienst van schoolbezoeksters.

Deze zouden de opmerkingen over de kinderen van de onderwijzers noteeren, den huiskring der leerlingen bezoeken, en alzoo hunne gevolgtrekkingen maken. De schoolbezoeksters zouden in onderlinge verstandhouding met het onderwijzend personeel werken en aldus zouden ontzaglijk vele kwade

neigingen of slechte gewoonten in den kiem verstikt worden.

In New-York vooral heeft het werk der « visiting teachers » een groote uitbreiding genomen en kunnen ze een buitengewoon succes boeken.

De zeer groote verdienste van het boek van Aimée Racine bestaat er in, dat het probleem der kindermisdadigheid onder alle oogpunten beschouwd en bestudeerd is. Met een ware liefde worden de verschillende gevallen geanalyseerd, om alzoo tot praktische en doeltreffende besluiten te komen.

De gedurige vergelijkingen en toetsingen met den toestand in het buitenland maakt deze studie ook bijzonder leerrijk en interessant.

Mevr. E. KOUMANS-BUYCK,
Advocaat.

RECHTSPRAAK

BURGERLIJKE RECHTBANK TE MECHELEN.

19 Maart 1935.

Pleiters : Mters D'Hulst en Van Kesbeeck.

I. — SCHADEVERGOEDING. — MEERDERE DADERS. — BEPERKING DER SOLIDARITEIT.
II. tot IV. — MOREELE EN MATERIEELE SCHADE. — ECHTGENOOT, KINDEREN, OVERLEDEN SLACHTOFFER. — TOEGEKENDÉ BEDRAGEN.

- I. — *De daders van een ongeval kunnen niet solidairlijk verantwoordelijk gesteld worden, wanneer er geen actieve medewerking tusschen hen bestaat en het ongeval waarin twee personen betrokken zijn slechts te wijten is aan een toevalligen samenloop van handelingen en omstandigheden.*
- II. — *Het verlies van een echtgenoot veroorzaakt een materiele schade die mag geschat worden op 20 fr. per dag voor het ontbreken van de huishoudster en de huismoeder.*
- III. — *De op de in vorige paragraaf aangeduide basis berekende vergoeding dient verminderd te worden op de helft gezien het voordeel dat eischer geniet door het onmiddellijk bekomen van een kapitaal.*
- IV. — *De zedelijke schade voor een man geleden door het vroegtijdig verdwijnen van zijn echtgenoot mag geschat worden op 25.000 frank.*
- V. — *De zedelijke schade geleden door elk der vier kinderen van het overleden slachtoffer wordt geschat op 10.000 frank.*
- VI. — *Alhoewel het niet bewezen is dat het slachtoffer nog ruimen tijd zou kunnen geleefd hebben na het ongeval en nog tot het bewustzijn zou teruggekeerd zijn, kent de Rechtbank voor pijnen en smarten van het slachtoffer zelf een bedrag van 2000 fr. toe.*

Peeters t/ Union.

Aangezien de eisch strekt tot het bekomen eener vergoeding van min of meer drie honderd vijftig duizend

zend frank wegens schade door eischer qualitate qua opgelopen ter gelegenheid van een verkeersongeval te Berlaer, op 5 Augustus 1933 en waarbij zijne echtgenoot Velters Johanna Virginia het leven verloor en drie zijner minderjarige kinderen gewond werden; Aangezien partijen het eens zijn over de volgende feiten :

De minderjarige zoon van verweerder Mion Jaak Cesar, voerder van een groote meesters-auto, merk Minerva, bereed den provincialen steenweg Aerschot-Antwerpen, in de richting dezer laatste stad, hielden de zijn regelmatig en rechtterkant, en met een snelheid volgens den zoon Mion zelf, van zestig à zeventig kilometer in het uur;

Gekomen ter plaatse St Rumoldus-Berlaer, ter hoogte der zijwegen, de eene rechts naar Iteghem, de andere links naar Beersel die er kruispunt vormen, daagde plots voor hem op een jonge wielrijdster Hendrix Irma, oud dertien jaar, komende uit den weg van Iteghem van achter het hoekhuis, dat het zicht op den weg belemmerde;

De wielrijdster stuurde op onbeheerlijke wijze een grooten mansvelo zonder rem en wilde alzoo de grootte baan oversteken;

De autovoerder die nog slechts een korten afstand van het kind verwijderd was remde op ongeveer 20 meter, zwenkte naar links af om de hindernis te vermijden, doch kwam terecht op het voetpad dat nochtans verhoogd is met een steenen borduur en waar hij acht of negen verbruikers gezeten voor de herberg «In het Hoekske», letterlijk wegmaaide;

De echtgenoot van eischer werd onder den auto enkele meters medegesleept en stierf kort daarna, de drie minderjarige kinderen : Peeters Elza Ludovica Florencia; Peeters Joanna Maria en Peeters Francisca Maria werden op het voetpad gewond;

De jonge wielrijdster Hendrix Irma werd door den rechterachterszijde van den auto getroffen, nadat zij juist het midden van den steenweg voorbij was, zij botste met het hoofd tegen de ruit der tweede rechterportel en werd gewond door glasscherven;

Aangezien uit deze gegevens spruit dat de groote

schuld van het ongeval niet gelegen is bij den autovoerder voor dewelke een snelheid van 60 à 70 km. niet overdreven is op de groote rechte baan, waar geen wegwijzer of teeken hem een zijweg aanwijst, gelegen achter huizen en waar hij zich niet kon verwachten aan het opdagen van een plotselinge en onvoorzienbare hindernis, in specie, de jonge wielrijdster die onbezonnen komende uit een onzichtbaren zijweg en zonder zich er van te vergewissen of de groote baan vrij was, deze heeft willen oversteken;

Aangezien het nochtans de plicht is der autogeleiders ten allen tijde meester te blijven van hun voertuig, en dat in onderhavig geval den zoon van verweerder de noodige koelbloedigheid heeft verloren, hadde hij niet naar links gezwenkt, instinctmatig wel is waar, dan had hij wellicht de wielrijdster niet getroffen, daar zij slechts is geraakt geweest op den den linkerkant der baan, door den rechterslijkweerder nadat zij juist het midden van den steenweg voorbij was;

Aangezien de autovoerder in geen geval mocht terecht komen op het linkervoetpad waar zich op banken en stoelen verbruikers eener herberg bevonden en die beschermd waren, of zich aldus moesten wanen achter een steenen verhoogden boord;

Wat, gezien de omstandigheden, de verantwoordelijkheid van den autogeleider mag geraamd worden op een derde deel;

Aangezien de daders van onderhavig ongeval niet solidairlijk verantwoordelijk kunnen gesteld worden daar er geen actieve medewerking tusschen hen bestaat en het ongeval waarin twee personen betrokken zijn slechts te wijten is aan een toevallige samenloop van handelingen en omstandigheden;

Wat de schade betreft :

Aangezien de kosten van verpleging der slachtoffers, het verlies aan kleederen, de kosten van vervoer en begravenis, respectievelijk geraamd op 925 frank — 1500 frank — 1500 frank en 1512 frank niet overdreven zijn;

Aangezien het verlies van zijne echtgenoot, zes en twintig jaar oud en die mocht vermoed worden nog twee en dertig jaar te kunnen leven, een schade aan eischer veroorzaakt heeft die mag gerekend worden op 20 fr. per dag, door het ontbreken van de huishoudster en huismoeder, zoodat deze schade neerkomt op een bedrag van $20 \times 355 \times 32 = 233.600$ frank, dat nochtans deze som dient verminderd op de helft gezien het voordeel, dat eischer geniet door het onmiddellijk bekomen van een kapitaal, blijft aldus : 116.800 frank;

Aangezien de zedelijke schade door eischer geleden door het vroegtijdig verdwijnen van zijn jonge echtgenoot mag gerekend worden op 25.000 frank;

Aangezien het niet bewezen is dat het slachtoffer nog geruimen tijd zou geleefd hebben na het ongeval en nog tot het bewustzijn zou teruggekeerd zijn; dat daarom deze bron van schade slechts mag weerhouden worden voor een bedrag van 2.000 frank;

Aangezien de stoffelijke schade geleden door de drie minderjarige kinderen Elza Ludovica, Joanna Maria en Francisca Maria Peeters, oud 5 jaar, twee jaar en half en een jaar, die ook in het ongeval gewond werden, alleen ernstig is voor Peeters Joanna die aan het hoofd getroffen, een hersenschudding heeft ondergaan, verscheidene dagen buiten kennis is gebleven en lidteekens draagt; dat bij gebrek aan nade-

re gegevens de geveerde som van drie duizend frank voor de drie kinderen nochtans niet overdreven schijnt, onder voorbehoud voor de toekomst voor Peeters Joanna Maria;

Aangezien de zedelijke schade geleden door de vier minderjarige kinderen van eischer door het verlies hunner moeder mag geschat worden op tien duizend frank voor ieder, hetzij dus 40.000 frank;

Aangezien er geene rekening dient gehouden met de beweerdde drie maand oude zwangerschap van de moeder daar deze omstandigheid door niets bewezen is;

Om deze redenen,

De Rechtbank gehoord in openbare terechtzitting den heer Baers, Substituut Procureur des Konings in zijn advies, waarin de eisch als ongegrond wordt aanzien; zegt voor recht dat de minderjarige zoon van verweerder Mion Jaak Cesar, verantwoordelijk is voor een derde deel van het ongeval veroorzaakt aan de echtgenoot en de kinderen van eischer, te Berlaer, op 5 Augustus 1933;

Zegt, dat er geen solidariteit bestaat tusschen hem en eenig andere mogelijke mededaging, mededader door medewerking;

Veroordeelt diensvolgens verweerder qualitate qua om te betalen aan eischer qualitate qua een derde van navermelde sommen : $925 + 1500 + 500 + 1512 + 116.800 + 25.000 + 2.000 + 3.000 + 40.00 = 191.237$ frank, beloopende 63.746 frank, dit bedrag verhoogd met de gerechterlijke intresten sedert den dag van het ongeval;

Geeft akte aan eischer van het voorbehoud dat hij maakt voor de toekomst aangaande zijn minderjarige dochter Peeters Joanna Maria;

Verwijst verweerder qualitate qua in de kosten.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE DENDERMONDE

16 Maart 1935.

Voorzitter : Heer Van Ginderachter.

Pleiters : Mters Piret en Cooreman.

I. — VERKOOP. — ARTIKEL 1599 B. W. NIET TOEPASSELIJK ALS NIET ONMIDDELIJK EIGENDOMSOVERDRACHT.

II. — LASTGEVING. — INTREKKING EN BEPERKING.

III. — LASTGEVING. — AFSLUITEN VAN EEN OVEREENKOMST ZONDER TUSSCHENKOMST VAN LASTGEVER. — GEVOLG VOOR DEZEN LAATSTE.

IV. — LASTGEVING. — BEZOLDIGING. — VERMINDERBAAR.

V. — STRAFBEDING. — GEBREK DER HOOFDVERBINTENIS TOEPASSELIJK OP HET STRAFBEDING.

I. — Artikel 1599 B. W. is gesteund op het principe dat de verkoop het eigendomsrecht onmiddellijk overdraagt en dat hij dus een akte van vervreemding is en niet een contract waaruit verbintenissen ontstaan. Hieruit moet afgeleid worden dat artikel 1599 niet van toepassing is wanneer het inzicht

der partijen geweest is het eigendomsrecht niet onmiddellijk over te dragen.

II. — Wanneer de lastgeving in het voordeel der beide partijen werd bedongen, kan zij slechts bij wederzijdsche toestemming wederroepen worden.

III. — Uit artikels 1997 en 1998 B. W. spruit voort dat het de lasthebber is die de overeenkomst sluit waartoe hem lastgeving gegeven werd. De overeenkomst ontstaat door het samengaan van dezen wil met den wil van de medecontracteerende partij wier uitwerksels het patrimonium van den lastgever treffen, alhoewel dezen laatste bij het ontstaan der overeenkomst niet tusschengekomen is.

IV. — Wanneer er voor den lasthebber loon voorzien werd dat niet in verhouding staat met de bewezen diensten, kan dit loon verminderd worden, want de lastgeving is in principe kosteloos en de betaling van het loon dat de waarde van de aan den lasthebber opgelegde taak overtreft heeft geen juridische oorzaak.

V. — De verbintenis spruitende uit een strafbeding is met dezelfde gebreken bezwaard als de hoofdverbintenis tot uitvoering derwelke het bedongen werd.

De Sutter t/ De Boever.

Gehoord partijen in hunne middelen en besluiten;

Gezien de stukken;

Overwegende dat de firma De Sutter en Zonen op zekeren Vindevogel eene schuldvordering van ongeveer 52.000 fr. bezat wegens uitgevoerde bouwwerken; dat de schuldenaar onvermogen zijnde en zijn huis belast zijnde met eene hypotheek van 35.000 fr., de prijs van 90.000 frank in openbare verkoop moest worden bereikt opdat de aannemers betaald zouden geraken;

Overwegende dat er alzoo tusschen aanlegger en verweerder eene onbenoemde overeenkomst gesloten werd luidens dewelke De Boever aan De Sutter last geeft hoogervermeld onroerend goed aan te koopen en zich verbindt in geval de koopprijs de som van 90.000 fr. niet bereikte, het verschil tusschen den koopprijs en de hiervoren bepaalde som aan aanlegger te betalen;

dat, om de uitvoering dezer verbintenis te verzekeren, een strafbeding bepaald werd waarbij De Boever, indien hij de door hem aangegane verbintenis niet naleefde, de som van 30.000 frank ten titel van schadevergoeding aan De Sutter zou verschuldigd zijn;

Overwegende dat, voor de openbare verkoop, bij exploit dd. 4 juni 1934, De Boever aan De Sutter liet weten dat hij die lastgeving om Vindevogels huis te koopen wederriep;

dat aanlegger dit goed niettemin aankocht mits de som van 65.000 frank;

Overwegende dat de eisch, zooals hij zich nu voor doet, strekt tot de betaling der som van 30.000 fr., zijnde het bedrag van het in de bewuste overeenkomst voorkomend strafbeding;

Overwegende dat niet hoeft nagegaan te worden of de «exceptio obscuri libelli» gegrond is vermits dit middel voor verweerder opgeworpen werd tegen het deel van den eisch waaraan aanlegger verzaakt heeft;

Overwegende dat verweerder de volgende opwerpingen doet gelden: 1) bij toepassing van art. 1599 B. W. is de in de betwiste overeenkomst gedane belofte het goed van Vindevogel te koopen nietig en van geener waarde; 2) de herroeping der lastgeving beteeuend op 4 juni 1934 had een einde gesteld aan de verbintenissen van den lastgever; 3) vermits de koopprijs niet bepaald was en alleenlijk afhing van den wil van den lasthebber, was de lastgeving ongeldig;

Betreffende de eerste opwerping:

Overwegende dat men geen door art. 1599 verboden belofte van een anders goed te verkoopen of te koopen vinden kan noch in de verbintenis van een lasthebber voor rekening van den lastgever een onroerend goed toebehoorend aan een derde aan te koopen noch in de verplichting voor den lastgever de door zijn mandataris aangegane overeenkomst uit te voeren;

Dat zelfs in de veronderstelling dat De Sutter zich zou hebben verbonden het huis van Vindevogel zelf aan te koopen om het daarna aan De Boever te verkoopen, die verbintenissen niet als ongeldig zouden kunnen worden aanzien.

Dat art 1599 B. W. immers hierop gesteund is dat de verkoop het eigendomsrecht onmiddellijk overdraagt en bijgevolg een akte van vervreemding is en niet een kontrakt waaruit verbintenissen ontstaan; dat hieruit moet afgeleid worden dat die beschikking niet meer toepasselijk is wanneer, zooals het klaarblijkelijk in het huidige geval zou zijn, het inzicht der partijen geweest is het eigendomsrecht niet onmiddellijk over te dragen; (Laurent, d. 24, n° 105; Pand. Belges, V° Chose d'autrui, N° 6 en v.; Huc. d. X., N° 51; Baudry et Saignat, N° 116; Aubry et Rau, d. 4 par. 351; Guillouard, d. 1, n° 193);

Betreffende de tweede opwerping:

Overwegende dat de rechtspraak en de rechtsleer aannemen, wat overigens redelijk en logisch is, dat, wanneer de lastgeving in het voordeel van beide partijen werd bedongen, zij slechts bij wederzijdsche toestemming kan wederroepen worden; (Laurent, d. 28, n° 104; Baudry et Wahl, n° 810-837; Pand. Belges V° Mandat, N° 3567 en 3571; Dall. Suppl. V° Mandat, n° 169 en vv.; Arntz, T. 4, n° 1483; Guillouard n° 216 en 217); dat in het huidige geval de lastgeving zonder twijfel voornamelijk in het voordeel van den lasthebber De Sutter bedongen werd en dus niet eenzijdig door den lastgever mocht herroepen worden;

Betreffende de derde opwerping:

Overwegende dat De Boever weliswaar de koopprijs van het huis van Vindevogel aan de som van 90.000 frank niet beperkt had, zoodat die koopprijs inderdaad enkel afhing van den wil van den mandataris;

Maar overwegende dat geen enkel rechtsbeginsel toelaat te besluiten tot de nietigheid van eene lastgeving die aan den lasthebber de vaststelling van den koopprijs overlaat;

Dat uit art. 1997 en 1998 B. W. klaarblijkelijk spruit dat het de lasthebber is die de overeenkomst sluit waartoe hem lastgeving gegeven werd; dat dus door het samengaan van dezen wil met den wil van de medecontracteerende partij de overeenkomst ont-

staat, wier uitwerksels de erfboedel van den lastgever treffen, alhoewel deze laatste bij het ontstaan dezer overeenkomst niet tusschengekomen is; dat, bijgevolg, niets belet dat de lastgever de vaststelling van den prijs noodzakelijk tot het bestaan van de overeenkomst welke de mandataris gelast is te sluiten, aan dezès zorgen zou overlaten.

* * *

Overwegende dat wanneer er voor den lasthebber een loon voorzien werd dat niet in verhouding staat met de te bewijzen diensten, dit loon moet kunnen verminderd worden want, de lastgeving uit zich zelve kosteloos zijnde, de betaling van het deel van dit loon dat de waarde van de aan den lasthebber opgelegde taak overtreft geen oorzaak heeft;

Overwegende dat dit stelsel, weliswaar door de Belgische rechtsleer verworpen, doch door ons Verbrekingshof aangenomen wordt. (Cass. 28-11-1899, Pas. 1890-1-27; Contra: Laurent, d. 27, N° 347 en v.; Thiry, d. 4, N° 239; Arntz, T. 4, N° 1466; Pand. Belges V° Mandat, N° 2695);

Overwegende dat de verbintenis spruitende uit een strafbeding met dezelfde gebreken bezwaard is als de hoofdverbintenis tot uitvoering derwelke het bedongen werd (art. 1227 B. W.);

Overwegende dat dus dient nagegaan te worden of wat De Boever zich verbonden heeft aan De Sutter te betalen, te weten het verschil tusschen 90.000 en een minderen aankoop prijs van het huis van Vindevogel, ja dan neen een loon wegens lastgeving daarstelt;

Dat de vermindering van dit loon immers als gevolg zal hebben de vermindering der gevorderde som van dertig duizend frank voorzien ten titel van strafbeding om de betaling van voorzeggd loon te verzekeren;

Overwegende dat De Boever zich voorzeker niet heeft willen verbinden om aan De Sutter het oninbaar deel van dezès schuldvordering op Vindevogel te betalen;

dat de litigieuze overeenkomst gesloten zijnde ten bezwarenden titel, de belofte voormelde verschil te betalen haar eenige rechtsoorzaak vindt in de wederkerige verbintenis van De Sutter het huis van Vindevogel voor rekening van zijn lastgever aan te kopen, waaruit blijkt dat de beloofde som als loon wegens de uitvoering van die verbintenis bedongen werd;

Overwegende dat bij toepassing der hierboven uiteengezette principieën de gevorderde som dient verminderd te worden in verhouding der door den lasthebber te bewijzen diensten; dat deze laatste ex aequo et bono op de waarde van 1000 frank moeten worden geraamd;

Om deze redenen, de rechtbank,

alle verdere en tegenstrijdige beslitselen verwerpende, veroordeelt De Boever om aan De Sutter de som van duizend frank te betalen, vermeerderd met de gerechtelijke interesten;

Ontzegt aan aanlegger het meer gevorderde en gezien art. 131 van het Wetboek van rechtspleging in burgerlijke zaken,

Brengt de gerechtskosten in vergelijking.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE OUDENAARDE.

1ste Kamer. 20 Februari 1935.

Voorzitter : M. Merchie.

Rechters : MM. van Wetter en Moeneclaeys.

Pleiters : Mters Cosyns en Van den Berghe.

GEMEENSCHAP. — ONGEHUWDE MAN EN VROUW. — JARENLANG SAMENLEVEN.

Tusschen een man en een vrouw, die gedurende langen tijd ongehuwd samen leven als man en vrouw, bestaat er een feitelijke gemeenschap.

Het bewijs ervan mag in rechte geleverd worden, daar het niet strijdig is met de openbare orde.

Quinteyn t/ Erfgenamen Franciscus D. C.

De Rechtbank;

Gehoord partijen, gezien de stukken;

Aangezien de eisch strekt tot het betalen aan eiscleres van eene som van drie duizend drie hondend frank voor verpleging en zorgen gegeven gedurende zes en zestig dagen aan wijlen Franciscus D. C.;

Aangezien verweerders onder andere beweren, dat eiscleres en wijlen Franciscus D. C. sedert meer dan twintig jaren en tot met den dood van dezen laatste, leefden als man en vrouw;

Aangezien er een feitelijke gemeenschap zou bestaan hebben tusschen eiscleres en wijlen D. C. indien bovengemelde bewering echt bevonden is;

Aangezien zulke gemeenschap noodzakelijk het bestaan van een dienstovereenkomst tusschen beide uitsluit;

Aangezien eiscleres voormelde bewering stellig ontkent, terwijl verweerders aanbieden ze te bewijzen bij alle middelen als naar recht, getuigen inbegrepen;

Aangezien dit bewijs mag geleverd worden vermits het aangehaald feit niet tegenstrijdig is met de openbare orde;

Aangezien verweerders het huidig geding tergend en grievend achten en zich gerechtigd vinden hiervoor eenen tegeneisch in te dienen tot betaling eener som van vijf hondend frank ten titel van schadevergoeding;

Om deze redenen, beslissende tegensprekelijk;

Laat toe aan verweerders te bewijzen door alle middelen als naar recht, getuigen inbegrepen, dat eiscleres en wijlen Franciscus D. C. sedert meer dan twintig jaar en tot met den dood van dezen laatsten, leefden als man en vrouw;

Stelt aan als Rechter-Commissaris den heer Rechter Moeneclaeys;

Voorbehoudt het overige en de kosten.

Vlaamsche Juristen

Abonneert U op het

RECHTSKUNDIG
WEEKBLAD !!!

WERKRECHTERSRAAD TE BRUGGE

(Kamer voor Werklieden)

3 Juni 1935.

Voorzitter : Mr. H. Ramboer.
 Rk. Bijzitter : Mter L. B. Van den Bussche.
 Pleiters : Mters Sabbe en Dewulf.

**GEZINSTOELAGEN. — RECHTSTREEKSCHER
 VORDERING VAN WERKNEMER TEGEN WERK-
 GEVER. — ONGEGROND. — WET VAN 4 AUGUS-
 TUS 1930. — OPENBARE ORDE.**

*De werknemer kan niet rechtstreeks van zijn werk-
 gever de betaling vorderen van de gezinsvergoedin-
 gen waarop hij recht heeft.*

*De verrekenkas alleen kan tegen patroon een vorder-
 ing inspannen wegens de patronale bijdragen die
 hij verschuldigd is.*

*De werknemer kan alleen deze vordering zelf inspan-
 nen op grond van artikel 1166 B. W., wanneer de
 verrekenkas niet handelt.*

Martony t/ Deweerdt en Naeyaert.

Overwegende dat het verzet regelmatig is van
 vorm en tijdig ingesteld werd;

Overwegende dat de oorspronkelijke vordering er-
 toe strekt de verweerders te hooren verwijzen aan
 aanlegger een som van 527 frank te betalen, welke
 som hem, uit hoofde van gezinstoelagen zou verschul-
 digd geweest zijn;

Overwegende dat partijen het erover eens zijn dat
 aanlegger bij verweerders gewerkt heeft onder ver-
 band van een dienstverhuring, dat zij er accoord over
 gaan dat verweerders aangesloten waren bij de *Lan-
 delijke kas voor Familievergoedingen der Bouwbe-
 drijven en Openbare Werken*, Stooftstraat, nr 12, te
 Brussel; dat verweerders verzetplegers bezwaren
 inbrengen tegen de bewering als zouden zij niet al
 de verschuldigde patronale bijdragen betaald hebben
 aan gezegde bijzonder kas;

Overwegende dat dit betwiste punt van geen belang
 is in deze zaak;

Dat de wet van 4 Augustus 1930 inderdaad het
 stelsel der verplichte verrekening invoert;

Dat artikel 5 de aansluiting van den werkgever
 ten voordeele van al zijn werknemers aan een verre-
 kenkas voorschrijft en artikel 18 de uitbetaling van
 de gezinsvergoedingen uitsluitend ten laste dezer
 verrekenkas legt;

Dat verzetplegers dus de gevorderde som niet ver-
 schuldigd zijn aan aanlegger en het hun zelfs wette-
 lijk verboden is de gezinstoelagen aan aanlegger
 rechtstreeks uit te betalen;

Overwegende dat aanlegger-verweerder-in-verzet
 zijn vordering tot uitkeering van de hem toekomende
 gezinsvergoedingen dus moest richten tegen de verre-
 kenkas;

Overwegende dat het hier de plaats niet is om te
 onderzoeken of de verrekenkassen gehouden zijn de
 gezinsvergoedingen uit te betalen, zelfs wanneer de
 werkgevers hun bijdragen niet betaald hebben. (Zie
 desaangaande parlementaire vraag nr 1, II van Sena-
 tor Van Coillie, 16 November; Vragen en Antwoor-
 den; Senaat, 1933-1934);

Dat, wat er daar ook van zij, de verrekenkas op
 grond van artikel 43 der wet van 4 Augustus 1930
 het recht had de patronale bijdragen van verweerders
 te vorderen indien deze niet betaald waren en dat
 aanlegger zelfs, op grond van artikel 1166 van het
 burgerlijk wetboek, het recht had deze vordering zelf
 in beweging te brengen indien de verrekenkas het
 naliet;

Dat aanlegger in ieder geval het recht niet had
 rechtstreeks de gezinsvergoedingen van zijn werkge-
 gever te vorderen vermits deze anders niets verschul-
 digd was dan zijn patronale bijdragen en ze alleen
 aan de verrekenkas en niet aan zijn werknemer ver-
 schuldigd was;

Overwegende dat het beginsel der verplichte ver-
 rekening van openbare orde is en dus door de recht-
 banken van rechtswege moet tegengeworpen wor-
 den;

Overwegende dat het dan ook overbodig is te on-
 derzoeken of de patroon metterdaad aan zijn ver-
 plichtingen te kort gekomen is;

Dat dit echter ook blijkt niet het geval te zijn; dat
 inderdaad de «Caisse Nationale d'Allocations Familia-
 les», in een mondelinge mededeeling aan aanlegger
 Martony, den 4 Februari 1935 liet weten dat zij hem
 voor het tweede kwartaal 1934 een aanvullende check
 stuurde van 317.60 frank, terwijl hij reeds voor dat-
 zelfde kwartaal 116.50 frank zou ontvangen hebben,
 hetzij samen vier honderd vier en dertig fr., hetgeen
 aan de eischen der wet voldoet; dat zij daarenboven
 91.15 frank stuurde voor 19 dagen van de maand
 Juli, waarop aanlegger Martony nog bij verweerders
 gewerkt had;

Dat het dus uit die gegevens door de oorspronke-
 lijke aanlegger zelf aangebracht, duidelijk blijkt dat
 de compensatiekas waarbij verweerders aangesloten
 waren hem alles gegeven heeft waarop hij recht had
 en de vordering dan ook nog daarom ongegrond is;

Om deze redenen,

De Werkrechtersraad te Brugge, Kamer voor werk-
 lieden, na erover beraadslaagd te hebben, wijzende
 in ersten aanleg, aanvaardt het verzet, doet het eer-
 ste vonnis te niet en opnieuw wijzende, verklaart de
 vordering ongegrond, wijst aanlegger, verweerder in
 verzet af van zijn eisch en verwijst hem tot de kosten
 van beide rechtsplegingen begroot op...

VREDEGERECHT TE TEMSCHE

23 Februari 1935.

Vrederechter : M. Buytaert.

Pleiters : Mters Van Haelst en Orban.

**I. RECHTSPLEGING IN BURGERLIJKE ZAKEN.
 — VERZET. — VONNIS VREDERECHTER. —
 MOTIVEERING.**

**II. VERBINTENISSEN. — BETALING ZONDER
 OORZAAK.**

*I. — Wanneer in een dagvaarding op verzet tegen
 een vonnis bij verstek door een vrederechter ge-
 veld geschreven staat dat het verzet gesteund is
 op de ongegrondheid van de oorspronkelijke vor-*

dering voortspruitende uit het feit dat de gevraagde som niet verschuldigd is, met bijvoeging van andere middelen die ten gepasten tijde zullen voorgebracht worden, is deze dagvaarding genoegzaam gemotiveerd, aangezien de behandeling der zaken voor het Vrederecht mondeling mag geschieden.

II. — *Indien degene, die een betaling doet van een schuld die niet door hem maar door een ander verschuldigd was, wist dat het dezen persoon was die de schuldenaar was, is hij niet gerechtigd op basis van artikel 1377 B. W. het betaalde terug te vorderen.*

Dejonghe t/ Deyaert.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Jan Snoeck te Tensche, in dagteekening van negenden Februari 1900 vijf en dertig behoorlijk geboekt;

Aangezien eischer verzet heeft aangeteekend tegen ons geregistreerd vonnis, bij verstek tegen hem uitgesproken, ter zitting onzer rechtbank van vijftien Februari 1935, bij hetwelk hij veroordeeld werd om aan verweerder op verzet eene som van duizend frank te betalen met de rechterlijke intresten en de kosten des gedings;

Aangezien eischer zijn verzet tegen dit vonnis gesteund heeft op de niet ontvankelijkheid, de nietigheid der rechtspleging en de ongegrondheid van den oorspronkelijken eisch, daar eischer op verzet niets verschuldigd is aan verweerder op verzet;

Aangezien verweerder op verzet de nietigheid of minstens de niet ontvankelijkheid van het verzet inroept door het feit dat in tegenstrijd met de bepalingen van artikel 20, paragraaf 2 van Titel II boek I, deel I, der Burgerlijke rechtspleging er geen redenen zijn aangehaald waarop het verzet gesteund is;

Aangezien in dagvaarding op verzet geschreven staat: verzet gesteund op de ongegrondheid voortspruitende uit de niet verschuldiging tegenover verweerder op verzet met bijvoeging van de andere middelen ten gepasten tijde, voor te brengen;

Aangezien de behandeling der zaken voor de Vrederechten mondeling geschieden en de bewoording van ongegrondheid van den oorspronkelijken eisch voortspruitende uit de niet verschuldiging als genoegzame reden mag aanzien worden om het verzet genoegzaam grond te geven en het als ontvankelijk te verklaren;

Aangezien eischer op verzet ten gronde deed gelden dat bij hem, tegenover verweerder op verzet, hoegenaamd geene verschuldiging bestaat;

Aangezien eischer op verzet eene verzekering aangegaan heeft met de maatschappij «L'Econome», waarvan verweerder op verzet agent was en door welke maatschappij of door haren aangestelden agent op twintigsten Maart 1900 vier en dertig eene som van duizend frank moest uitbetaald worden;

Aangezien verweerder op verzet zelfde som heeft uitbetaald aan eischer op verzet den drie en twintigsten Februari 1900 vier en dertig;

Aangezien verweerder op verzet deed kennen dat die som ten onrechte aan eischer op verzet is uitbetaald geweest en zich steunende op het artikel 1377 van het Burgerlijk Wetboek, hij het recht bezit de som terug te eischen als betaald zijnde bij dwaling en er geene verschuldiging daarover bestond;

Aangezien om, bij toepassing van het artikel 1377, het betaalde terug te vragen, het moet bewezen zijn dat hij die betaalde, dit gedaan heeft bij dwaling en dat die betaling niet verschuldigd was aan hem welke ze ontvangen heeft;

Aangezien verweerder op verzet door de betaling te doen geene vergissing begaan heeft maar wel eene anticipatieve betaling aan eischer op verzet wiens te goed, hij als tusschengestelde persoon goed moest kennen en de teruggeisch van eene dergelijke betaling niet kan gevraagd worden zooals het artikel 1186 van het Burgerlijk Wetboek in fine zegt;

Aangezien bovendien geen de minsten twijfel bestaat dat het hier gaat over de verschuldiging eener som op vasten termijn en dat de artikelen 1181 en 1182 van het Burgerlijk Wetboek geenszins van toepassing zijn ter zake;

Aangezien verweerder op verzet wel wetend was van de bestaande schuld en dat die schuld, ter ontlasting van den schuldenaar door hem betaald zijnde, hij door dit feit alle recht tot teruggeisch derzelfde verloren heeft (Cfr. Jossierand, Cours de droit civil, d. I. p. 405; Laurent, Principes du Droit Civil, d. 20).

Aangezien verweerder op verzet met de betaling aan eischer op verzet te doen zich vrijwillig in de plaats gesteld heeft van den schuldenaar en de zaken van dezen laatsten heeft afgehandeld;

Aangezien ook niet kan betwijfeld worden dat verweerder op verzet wel handelde bij de betaling ter ontlasting van de maatschappij, schuldenaar der som en daardoor eene geldige betaling heeft gedaan (artikel 1236 van het Burgerlijk Wetboek) welke door hem niet kan teruggevraagd worden aan den persoon aan wien de som verschuldigd was;

Aangezien het gedacht van dwaling, in hoofde van verweerder op verzet, niet heeft kunnen bestaan;

Aangezien geene bedrieglijke middelen zijn aangewend geweest door eischer op verzet, om betaling der som op voorhand te bekomen;

Om die redenen.

Wij Vrederechter, beslissende tegensprekelijk en behoudens hooger beroep;

Verklaren het verzet ontvankelijk en gegrond, ontlasten origineele verweerder, thans eischer op verzet, van alle veroordeelingen tegen hem uitgesproken, vernietigen ons vonnis bij verstek van vijftien Februari 1900 vijf en dertig, verwijzen den origineele aanlegger, thans verweerder op verzet tot de kosten van beide gedingen, begroot in het geheel op 147,50 frank.

BIBLIOGRAPHIE

VAN DEN HELM's Handboek voor den Ambtenaar van den Burgerlijken Stand. — 4^{te} nieuw bewerkte uitgave door L. M. Beekers. — Boekhandel Gebr. Belinfante, s' Gravenhage, 1935.

Van den Helm's Handboek voor den ambtenaar van den Burgerlijken Stand geniet in Nederland eene gevestigde reputatie. Het werd destijds geheel omgewerkt door den Heer Bredée, ambtenaar van den Burgerlijken Stand te Amsterdam, en verschijnt thans in eene vierde nieuw bewerkte uitgave bezorgd door den Heer Beekers, ambtenaar van den Burgerlijken Stand van Rotterdam.

Dit boek is veel minder een praktische handleiding voor de belanghebbende ambtenaren, dan wel een uitgebreide juridische studie van alle vraagstukken betreffende den persoonlijken staat, uitvoerig toegelicht met verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak.

In het eerste deel wordt gehandeld over de bediening van de ambtenaars van den burgerlijken stand in het algemeen, over de registers en de akten. Daarna volgen hoofdstukken over de verbetering en aanvulling der registers, over de woonplaats en verder een zeer uitvoerige behandeling van alle formaliteiten betreffende het huwelijk.

Wat aangaat de degelijkheid en grondige juridische kennis, zoo van het burgerlijk als van het administratief recht, kan dit boek gesteld worden als een model waarmede geen enkel van de nochtans zeer verdienstelijke werken die we in ons land betreffende hetzelfde onderwerp kennen, kan wedijveren.

J. M.

BRAAS. — Précis de Procédure civile. — 2^e édition. — Etabl. Bruylant Bruxelles, 1935.

De tweede uitgave van dit zeer gekend boek is zoo pas verschenen. Van den beginne af hebben de uitstekende hoedanigheden ervan algemeen de aandacht getrokken. Het werk van den heer Braas is niet alleen geworden het ideaal studieboek voor de studenten in de rechten die in het moeilijk vak der rechterlijke organisatie en burgerlijke proceduur examenen moeten voorbereiden, het is ook het handboek geworden dat regelmatig door alle juristen, zoo magistraten als advocaten gebruikt wordt, omdat men zeker is van er steeds klaar en duidelijk de uiteenzetting te vinden van alle gewichtige aangelegenheden der proceduur met de voornaamste rechtspraak die er betrekking op heeft. In het boek van Braas zoekt men nooit tevergeefs; ook diegenen die jarenlang in de praktijk staan, kunnen er nog oneindig veel wetenswaardigheden uit leeren.

De tweede uitgave is aanzienlijk uitgebreid geworden en telt ongeveer 150 bladzijden meer dan de vorige.

Deze nieuwe editie was gedrukt wanneer de laatste besluitwetten betreffende de proceduur zulke gewichtige wijzigingen hebben in voege gebracht. Het is zeer te betreuren dat het werk in zijn tekst zelf geen rekening heeft kunnen houden met deze wijzigingen. Daarbij komt nog dat ook de onlangs gestemde wet op de vervlaamsching van het gerecht verschillende nieuwe bepalingen bevat aangaande de rechterlijke organisatie. Er is echter in groote mate aan dit nadeel verholpen door de uitgave van een addendum waarin de laatste besluitwetten besproken worden, met verwijzing naar de verschillende paragrafen van het boek waar de veranderingen moeten ingelascht worden. Dit addendum geeft ons een beknopt commentaar van de jongste veranderingen en heeft dus tevens een zelfstandige waarde.

Het lijdt geen twijfel dat het hoofdwerk en het bijvoegsel zeer spoedig zullen kunnen samengesmolten worden, want een zoo degelijk en zoo nuttig boek als dat van den heer Braas zal zonder twijfel binnen korten tijd eene derde uitgave beleven.

R. Victor.

Korneel BERGE: Leerboek der Registratierechten. — 2^{de} aflevering. — Drukkerij De Bièvre, Brasschaet. — 1935.

Wanneer het eerste deel verscheen van het Leerboek der Registratierechten van den heer Korneel Bergé, hebben in ons Nr 2 van dezen jaargang, al het goeds gezegd dat we dachten over dit uitstekend boek dat er zoo broodnoodig was, zoowel voor onze studenten in de rechten, als voor het korps der ambtenaren.

Slechts enkele maanden zijn verlopen en reeds is de tweede aflevering van het leerboek verschenen. Het on-

derscheidt zich door dezelfde hoedanigheden die ons zoo blij verrasten bij de eerste aflevering. Het boek is de vrucht van een reusachtige documentatie die bewerkt en geordend werd op uitzonderlijk klare en duidelijke wijze. De jongste rechtsleer en rechtspraak vinden er hunne plaats in en op het gebied der wetgeving vindt men er ook de wijzigingen die aan het fiscaal recht werd toegebracht door de jongste besluitwetten.

Ter verklaring van den tekst zijn menigvuldige voorbeelden en toepassingen ingelascht geworden die de praktische waarde van het werk in groote mate verhoogden.

De thans verschenen aflevering handelt over de verevening der rechten en geeft de uiteenzetting van de regelen voor de concrete toepassing der registratierechten op de akten en overgangen. Na de studie van enkele algemeene punten worden achtereenvolgens afzonderlijk behandeld de akten van verdeeling en de akten van vennootschap. De stof van deze beide hoofdstukken, die zoo gewichtig is voor onze moderne fiscale wetgeving, en die zoo terdege bewerkt is geworden in de rechtspraak, wordt ons met een volledigheid en een bevattelijkheid uiteengezet die niet genoeg kan geloofd worden.

Laat ons hopen dat de volgende afleveringen die aangekondigd zijn spoedig het licht mogen zien opdat onze juridische litteratuur binnenkort zou kunnen bogen op het bezit van het volledig leerboek.

R. Victor.

MEDEDEELINGEN

Internationaal Congres voor Strafrecht te Berlijn

Het XI^{de} Congres voor strafrecht en penitentiaire wetenschap zal gedurende de maand Augustus 1935 te Berlijn gehouden worden.

De opening van het Congres zal voorafgegaan worden door een ontvangst, de dag te voren, die zal plaats hebben op Maandag, 19 Augustus, in den voormiddag.

Worden tot het Congres toegelaten :

- a) de afgevaardigden van de verschillende regeeringen;
- b) de leden der Parlemen ten, van de Staatsraden of de hiermede gelijkstaande lichamen;
- c) de leden der Nationale Academie;
- d) de professoren, bijgevoegde professoren, agregaat professoren, docenten der Faculteiten en Universiteiten;
- e) de hogere ambtenaren van de penitentiaire beheeren;
- f) de hogere ambtenaren van de geïnteresseerde Ministeries;
- g) de leden der Rechtbanken en der Hoven;
- h) de regelmatig bij een balie ingeschreven advocaten;
- i) de afgevaardigden en de leden der genootschappen van strafrecht en voor penitentiaire wetenschappen;
- j) de leden van het Comité dat heeft deel genomen aan de voorbereiding van het Congres;
- k) de personen die zich hebben doen opmerken door hunne wetenschappelijke werken op gebied van strafrecht en penitentiaire wetenschap;
- l) de hiertoe door de internationale en strafrechterlijke internationale Commissie uitgenoodigde personen.

Het voorloopig bureel van het Congres is samengesteld uit leden van de Internationale Commissie voor strafrecht en penitentiaire wetenschappen die voor opdracht heeft dergelijke Internationale bijeenkomsten op getouw te zetten.

Het Congres is verdeeld in vier afdeelingen :

1^e afdeeling : Wetgeving; 2^{de} afdeeling : Beheer; 3^{de} afdeeling : Voorkoming; 4^{de} afdeeling : Kindsheid.

Om de discussie in de verschillende afdeelingen voor te bereiden werden rapporten betreffende deze kwestie toevertrouwd aan personen gekozen door de Commissie. Deze voorafgaandelijke werken zullen aan al de deel-

nemers, die hunne bijdrage gestort hebben, zoodra mogelijk worden toegezonden. Een exemplaar der handelingen van het Congres zal eveneens later toegezonden worden.

De bijdrage is vastgesteld op 25,— goud-frank.

De Fransche taal blijft, volgens de traditie, de taal van het Congres, maar de Engelsche en de Duitsche taal worden na de Fransche toegelaten. Op aanvraag worden de redevoeringen uitgesproken in een dezer talen bondig vertaald, indien er aanleiding toe bestaat, in de andere twee talen. Elk spreker mag het woord nemen in een andere taal indien hij in de mogelijkheid verkeert de Fransche vertaling van zijne redevoering te bezorgen.

De sluiting der werkzaamheden van het Congres wordt voorzien voor 24 Augustus.

De personen begrepen in de hierboven gemelde opsomming die zich bij het Congres wenschen aan te sluiten, worden verzocht hiervan de Secretaris-Schatbewaarder van het lokaal Organisatie Comité, heer Walter Arlt, Ministerie van Justitie, Wilhelmstrasse, 65, te Berlijn, W. 8, hiervan op de hoogte te stellen en terzelfder tijd hunne bijdrage (25,— goud-frank) te storten, hetzij op de postcheckkonto Walter Arlt-Kongress-Berlijn 173.126, ofwel door deze som over te maken door check of door postmandaat.

Voor alle verdere inlichtingen mag men zich richten aan den afgevaardigde van de regeering bij de Internationale Commissie van strafrecht en penitentiaire wetenschap, heer Poll, directeur-generaal bij het Ministerie van Justitie, 4, rue Ducale, Brussel.

UIT DE PERS

DE VERVLAAMSCHING VAN HET GERECHT

Wij deelen hieronder een paar uittreksels mede van het artikel dat verscheen van de hand van Rip in de Nieuwe Gazet van 8 en 9 dezer, onder den titel

DE TAALWET VOOR HET GERECHT

IS DE WET ER VOOR DE ADVOCATEN?

De stemming van de wet op het taalgebruik in de gerechtzaken, heeft de narommelingen in de pers, die we vanouds, na iederen nieuwen stap naar de volkomen gelijkheid tusschen Vlamingen en Walen in ons land, kennen.

Deze narommelingen verdienen echter minder aandacht dan ooit en zullen ook niet lang kunnen aanhouden, wanneer de stemming van deze nieuwste taalwet in de Kamer feitelijk geen aanleiding tot een onweer is geweest.

Er hebben ditmaal geen bliksems gelicht en geen donderslagen gedaverd. De stemming met een zeer sterke meerderheid van de wet, die het Nederlandsch oplegt als voertaal van alle rechtspleging in het Vlaamsche land, gebeurde in een atmosfeer van kalmte, ernst en waardigheid, waardoor ons parlement véél van zijn vroegere zonden heeft uitgeboet en een groot stuk van zijn prestige heroverd.

Als naar gewoonte waar het taalzaken betreft, verdeelden de stemmen zich niet volgens de afscheiding tusschen de politieke partijen. Zelfs niet volgens de afscheiding tusschen Vlamingen en Walen, Terwijl katholieke Walen, als Carton de Tournai, de Burlet, Derbaix, Mathieu, Poncellet en Vouloir vóórstemden, meenden Vlaamsche katholieken als de heeren Coelst, De Winde en Koelman zich te moeten onthouden en stemden Vlaamsche liberalen als de heeren Amelot en Marquet tegen.

Ook de socialisten waren verdeeld. Met al de Vlamingen zonder uitzondering onder hen, stemden ook hun Waalsche collega's, Hubin, Henin, Lombart, Lepage, Hoen, Halet, Fisher Ernise en Duchesne vóór de wet, terwijl de andere Waalsche socialisten tegenstemden of zich onthielden om een of andere niet-steekhoudende reden.

Tegen stemden de Waalsche en de Brusselsche liberalen op enkele respectabele uitzonderingen na, als de heer Paul Emile Janson, die zelfs een schitterende pleidooi voor de wet had afgestoken.

In de Franschtalige katholieke en liberale pers zijn hoofdzakelijk lieden aan het woord, welke zich bedreigd zien in een beroep dat zij jarenlang temidden der Vlaamsche bevolking, en dikwijls op kosten en zelfs tot last en schade van de Vlaamsche bevolking hebben kunnen uitoefenen, zonder zich ooit de moeite te geven om de taal der Vlamingen te leeren.

Dat zijn dan vooreerst magistraten en advocaten, die thans wel te kiezen zullen hebben tusschen hun ambt en een grondige kennis van de Nederlandsche taal en confraters van de pers, die zich nog altijd willen voeden met de illusie dat zelfs in het Vlaamsche land hun Fransche gezetten de eerste viool behooren te spelen.

Want als zij meenen, dat ze schrijven voor de «élite» van de Vlaamsche bevolking, dan kunnen ze met volle recht vreezen, dat deze nieuwe wet, méér wellicht nog dan welk vroeger Vlaamsch rechtsherstel tot de vervlaamsching ook van deze «élite» zal bijdragen.

Want als iets met zekerheid hier gezegd mag worden, dan zal 't wel zijn, dat de vervlaamsching van alle takken onzer bedrijvigheid veel minder verzet ontmoet onder de tot dusver verfranschte burgerij, dan onze Franschschrijvende confraters het nog steeds willen voorstellen en misschien wel nog wel zelve gelooven ook.

Onlangs waren we aan een ontbijt de tafelbuur van een onzer meest gezaghebbende Antwerpsche advocaten, Brusselaar van geboorte, die ons zijn volle instemming met de thans aangenomen wet deed kennen, en het zóó volkomen natuurlijk vond, dat van allen die iets met de rechtspleging in het Vlaamsche gedeelte van het land te maken willen hebben, een grondige kennis van de Nederlandsche taal wordt gevergd, dat hijzelf begonnen is met zich deze kennis, op nochtans gevorderden leeftijd, nog eigen te maken, en zijn zoon, omdat hij dezen tot zijn opvolger bestemt, van den grond af een Vlaamsche opvoeding doet geven.

En zoo zullen er ook wel de twee heeren over gedacht hebben wier conversatie wij dezer dagen in een cinema wel moesten afluisteren en die blijkbaar de Vlaamsche inschriften van den film niet verstonden, maar van wie we den eenen tot den anderen hoorden zeggen:

— Zóó dom als wij zal in alle geval mijn jongen — «mon gosse» — hier in een Vlaamsche stad niet moeten zitten. Het is een wonder, met wat een vracht nieuwe Vlaamsche woorden hij iederen dag naar huis komt!

Hoezeer al het gepreutel en al het verzet tegen deze Vlaamsche wet nu weer, ingegeven worden door het engst-persoonlijk egoïsme, blijkt uit geen enkel protest-artikel zóó klaar als uit dat van de katholieke «Libre Belgique».

Inderdaad brengt dit blad, als zwaarste grief tegen deze wet, voor, dat zij gestemd is geworden... «tegen den wensch van de groote meerderheid der belanghebbenden: van de balies van België die haar duidelijk hebben afgekeurd, en van het grootste deel der magistraten, die haar eveneens veroordeelen».

Door deze «balies» en deze «magistraten» wordt hier dus als regel gesteld, dat de wetten des lands niet dienen gemaakt in het belang van hem die deze wetten moeten ondergaan, of er door beschermd en geholpen moeten worden, maar volgens het belang, den smaak en het gemak van hen die zich laten betalen om deze wetten uit te voeren!

Dat is dan zoowat hetzelfde alsof de belastingwetten zouden worden opgemaakt naar den zin en den smaak van de ontvangers en de controleurs van den fiscus, en de politiereglementen naar 't gemak van de gardevis!

Natuurlijk gaan de jeremiaden van de Franschtalige pers nu ook weer gepaard met de somberste profecijen voor de eenheid van het Belgische Vaderland.

Het is het hopelooos-afgezaagde deuntje op het oudste draaiorgeltje van de Belgische politiek, en we mogen er verstomd van staan, dat er nog altijd Waalsche en franschdolle publicisten gevonden worden, om dit deuntje af te malen, wanneer van dié proeve met de vervlaamsching, welke zij als het begin van 't vergaan der Belgische wereld hadden afgeschilderd — wij bedoelen, de splitsing van het leger in Vlaamsche en Waalsche regimenten — thans gerust gezegd mag worden, dat zij veel eer tot de consolidatie van het Belgische Vaderland dan tot scheuring aan 't bijdragen is.

Uit het «Weekblad van het Recht» deelen wij het hieronderstaand belangrijk artikel mede betreffende

«JUDICIAL GOVERNMENT»

Vijftig jaar geleden verscheen in Amerika een belangrijk boek: Congressional Government van Woodrow Wilson. De latere president verdedigt daarin de suprematie van het Congress ook over het Supreme Court met een beroep op de geschiedenis der Legal Tender Acts, die in 1869 door het Hof onconstitutioneel waren verklaard. «In the following March a vacancy on the bench opportunely occurring, and a new justiceship having been created to meet the emergency, the Senate gave the President to understand that no nominee unfavorable to the debated acts would be confirmed, two justices of the predominant party's way of thinking were appointed, the hostile majority of the court was outvoted, and the obnoxious decision reversed» (blz. 38).

Zoo eenvoudig blijkt ons echter de oplossing niet, waarvoor Wilson's partij- en ambtgenoot Franklin D. Roosevelt zich thans geplaast ziet, nadat het Supreme Court op 27 Mei l.l. het 3^{de} hoofdstuk van de National Industrial Recovery Act van 16 Juni 1933 als in strijd met de grondwet onverbindend heeft verklaard.

De sociaal-politieke gevolgen van dit Schester-arrest laten zich slechts gissen, maar dat zij uitermate belangrijk zullen zijn staat in ieder geval wel vast. In de heele Amerikaansche geschiedenis is er slechts één vergelijkbaar precedent: het vermaarde Dred Scott-arrest van 1857, waarbij aan het Congress de bevoegdheid ontzegd werd slavernij te verbieden en den slavenhouder het recht werd toegekend, zijn door de constitutie beschermd «eigendom» overal mee heen te nemen. Zooals Roosevelt nu spreekt van een beslissing passend in den tijd der postkoetsen, sprak Lincoln toen van een «dangerous political heresy» en «that if the policy of the government is to be irrevocably fixed by decisions of the Supreme Court in ordinary litigation between parties, the people will have to cease to be their own rulers». De burgeroorlog hakte de juridische knoop door en de met het zwaard veroverde negatie der Dred Scott doctrine werd het 14^{de} amendement. Het is weer een der ironiën van de rechtsgeschiedenis, dat juist dit amendement (vooral de woorden: «nor shall any State deprive any person of life, liberty or property, without due process of law») meer dan eenig ander de macht van het Supreme Court vergroot heeft, daar het hiermede practisch een absoluut vetorecht tegen alle sociale wetten van de Staten verkregen heeft. De constante jurisprudentie van het Supreme Court «leave the federal statutes almost wholly ineffective to protect the Negro, in view of the construction of the amendments adopted by the court, the lack of adequate legis-

lation in the Southern States and the extremely limited number of rights which the court deemed inherent in a citizen of the U. S. as such» zegt Warren in zijn History of the Supreme Court. Vast staat, dat het 14^{de} amendement veel minder profijt gebracht heeft aan de groep waarvoor het bedoeld is (de negers) dan aan een andere groep (big business); van de ruim 600 cases die voor het S. C. kwamen betroffen slechts 28 het negervraagstuk (1).

Ons interesseert echter het Schester-arrest allereerst de juridische overweging, die ons thans reeds discutabel lijkt, alsook de vraag naar de legale oplossing der gerezen moeilijkheden.

Het 3^{de} hoofdstuk van de N.I.R.A. bevat de algemeene machtiging van het Congress aan den President om codes van eerlijke concurrentie voor de industrie vast te stellen, houdende bescherming van arbeiders en consumenten door het vaststellen van minimumsalarissen, maximum aantal arbeidsuren en concurrentievoorwaarden, na te leven door allen die er mee te maken hebben op straffe van boete bij overtreding. Naast de bijna 500 codes voor de verschillende grootere industrieën is voor de talloze kleinere zaken een «blanco-code» vastgesteld: verbod van kinderarbeid, 40-urige arbeidsweek, behalve in de vrije beroepen en voor directeuren en chefs die meer dan 35 dollar per week verdienen en minimum werkloonen varieërend van 15 dollar in de grootste tot 14 in de kleine steden.

De door de firma Schester, een onderneming handelende in ge vogelte, in hooger beroep voor het Supreme Court gesustineerde ongrondwettigheid dezer code werd door het Hof overgenomen. Tweeërlei waren voornamelijk de overwegingen waarop de uitspraak steunde. Enerzijds werd een algemeene delegatie van wetgevende macht van het Congress aan den President in strijd met art. 1, sectie 1 geacht, dat alle wetgevende macht bij het Congress doet berusten, anderzijds werd overwogen dat de bepalingen der codes ingrijpen in de bevoegdheden der Staten, wier regelingsbevoegdheid in het 10^{de} amendement gepresumeerd is voor zoover niet in de constitutie aan de United States opgedragen.

Wat de eerste overweging betreft zij verwezen naar de door de meeste moderne Amerikaansche schrijvers gehuldigde opvatting van wetgeving in art. 1 als zijnde het trekken van de groote lijnen voor het toekomstig leven der gemeenschap, een opvatting reeds verdedigd door Cheadle in Yale Law Journal 1918 (zie Kranenburg, Ned. Staatsrecht, dl. I, 111 e.v.). Alle details in de toepassing van de «politiek-in-groote-trekken» mogen dan worden gedelegeerd zonder schending der constitutie, een opvatting waarbij ten onzent Kranenburg zich aansluit. De vraag is dan alleen of hier van delegatie van wetgeving mag gesproken worden, zijnde het begrip wetgeving immers met het trekken van de groote lijnen uitgeput. Het wil ons dan ook voorkomen dat tusschen deze opvatting en de door Kranenburg bestreden Fransche staatsrechtelijke litteratuur, die evenals Oppenheim bij ons, de nadere regeling als uitvoering construeert, in het wezen der zaak niet het minste verschil bestaat. Dat het Supreme Court zelf die constructie huldigt kan blijken uit het Hampton-arrest 1928 betreffende de geldigheid van de Tariefwet 1922, die den President de bevoegdheid geeft het verschil in productiekosten van buitenlandsche en Amerikaansche artikelen door een «flexible»-tarief te egaliseeren. Als dit uitvoering is en geen nadere wetgeving, dan is er geen reden om de uitvoering der N.I.R.A. door Roosevelt verboden delegatie van wetgeving te noemen. In zijn Government in the U. S. (New-York, 1933) suggereert Johnson reeds tot dit onderscheid tusschen speciale delegatie als uitvoering en algemeene delegatie als wetgeving zijnde, tusschen details of administration en details of policy, tusschen opdracht aan den President tot uitvoering en machtiging aan den President tot wetgeving. Het is duidelijk dat het hier gaat om de nu eenmaal ons inziens niet te trekken grens tusschen uitvoering en wetgeving.

Zooals Oppenheim terecht zegt: «de gevallen, waarin een opdracht van de wetgevende aan een andere, uitvoerende, macht ophoudt tot de uitvoering te behooren en het karakter van delegatie aanneemt, zijn er voor de wet niet. Eenmaal aangenomen dat de wetgevende macht punten ter regeling mag overlaten aan het uitvoerend orgaan, moet zij ook kunnen beslissen welke; is de vraag of het overgelatene te ver gaat, niet eene, die staat ter beslissing van den rechter. Hoeveel in elk concreet geval zal worden overgelaten, is een vraag niet van recht, maar van beleid» (2).

De tweede overweging van het Hof is wederom een ironie der Amerikaansche rechtsgeschiedenis. De eerste 10 amendementen, voorgesteld door het Congres in 1789 en geratificeerd in 1791 hadden ten doel de oppositie van Jefferson c. s. tegen de nieuwe federatie te verzoenen door toekenning van grondrechten, zijnde dezelfde formele bepalingen als reeds in de oude Statenconstituties voorkwamen. Het 10^{de} amendement vormde van dit decentralistisch streven de bekroning. Toen echter de Federalisten waren weggesmolten en de Democratic Republicans van Jefferson President en Congress controleerden heeft het federalistisch Hof van Marshall in de beroemde zaak *McCulloch vs. Maryland* van 1819 de reeds door Hamilton ontwikkelde implied-powers theorie ten aanzien van het 10^{de} amendement in practijk gebracht; het Congres, volgens de constitutie de bevoegdheid bezittend wet te geven voor bepaalde *doeleinden* (ends) mag daarvoor alle *middelen* (means) aanwenden die bij de constitutie niet verboden zijn.

Zooals Johnson juist opmerkt: «in holding that the Congress might charter a corporation — in this case a bank — as a means of facilitating the execution of her express powers with regard to revenues, the post office, war and other matters, Chief Justice Marshall gave the highest judicial sanction to a principle of constitutional construction which has been of incalculable value in expanding the powers of the national government. Without the acceptance of this principle, it is difficult to see how we could have developed into a strong nation. The doctrine is firmly fixed in our constitutional system and it is given wider application now than ever» (3).

En thans, nu de erfgenamen der democratische republikeinen als democraten wederom uitvoerende en wetgevende macht in hun contrôle hebben, is voor het Hof van Hughes — oud candidaat der republikeinen (met hun federalistische tradities) voor het Presidentschap — hetzelfde 10^{de} amendement het bolwerk voor de macht der Staten. Wel geeft, aldus het Hof, art. 1 sectie 8 het Congres het recht «to regulate Commerce among the several States», maar het recht «to regulate trade within the State» is niet genoemd, dus aan de Staten voorbehouden en daarop maakt het 3^{de} hoofdstuk van de N.I.R.A. met zijn uniforme regeling voor de United States inbreuk.

Reeds Struycken wees er met nadruk op dat Amerika niet ontkomt aan de nadeelige gevolgen der tegenstrijdigheid, die het in zijn staatsleven kent: enerzijds de wetgeving toevertrouwd aan door de bevolking gekozen organen, anderzijds de leiding der staatkunde geplaatst onder de hoede van voor het leven aangestelde rechters. «Duidelijk bleek», zegt hij, «dat de rechterlijke macht zich tot tolk maakte van de meer behoudende elementen in de bevolking, en als gevolg harer minder sociale geestesrichting de constitutioneele beginselen zag in een geheel ander licht dan de groote meerderheid der bevolking» (4). Hij eindigt met de waarschuwing voor landen als het onze, om niet, door opheffing van het beginsel van art. 122, lid 2 Grw., soortgelijke staatkundige conflicten in het leven te roepen. Een waarschuwing die ons na het laatste arrest van het Supreme Court thans meer dan ooit op haar plaats lijkt.

Het lijkt ons niet twijfelachtig dat de Amerikaansche regering zal trachten haar politiek op een andere wijze

door te zetten. De door Wilson verdedigde bijbenoeming van nieuwe rechters is al hierom niet waarschijnlijk, waar het hier niet om een zoogenaamde vijf/vier decisie gaat, maar om een arrest met eenparigheid der negen stemmen gewezen. Mogelijk zou zijn de omzetting der verboden delegatie van wetgeving in geoorloofde uitvoering door meer gespecificeerde regeling van het codesysteem in een act of Congress. Hetzelfde geschiedde met de Shacknoact van den staat New-York van 1933, die een aanvulling inhield op de N.I.R.A., echter op 26 April i.l. door het New-Yorksche Supreme Court onverbindend werd verklaard, weshalve is de Joseph-act een meer gedetailleerde regeling werd opgenomen. Het is duidelijk dat hiermede voor de N.I.R.A. de moeilijkheid ontleend aan de tweede overweging van het Hof nog niet is opgelost. Tenzij door grondwetswijziging lijkt ons die moeilijkheid in ieder opzicht onoverkomelijk.

Leiden, Juni 1935.

M. V. Polak.

(1) Charles S. Johnson, *The Negro in American civilization*, 1931, blz. 337 e. v.

(2) Oppenheim, *Het Ned. Gemeenterecht* (4^{de} druk), I, blz. 441 e. v.

(3) Claudius, O. Johnson, *Government in the U. S.*, blz. 50.

(4) Struycken, *Het Staatsrecht van het Kon. der Ned.* (2^{de} druk), blz. 115.

WETGEVING

KONINKLIJK BESLUIT VAN 31 MEI 1935 TOT WIJZIGING VAN SOMMIGE BEPALINGEN VAN HET KONINKLIJK BESLUIT Nr 125, dd. 28 FEBRUARI 1935, OMTRENT DE BEZOLDIGINGEN EN PENSIOENEN TEN LASTE VAN DE PROVINCIEN EN DE GEMEENTEN

VERSLAG AAN DEN KONING

Sire,

De toepassing van het besluit n° 125 van 28 Februari 1935 heeft laten uitschijnen dat sommige bepalingen in de practijk niet plooibaar genoeg zijn en zich dan ook moeilijk leenen tot een evenwichtige aanpassing aan de toestanden, welke zij te bestrijden hadden.

Daarom streeft bijgaand ontwerp van wet er naar, in het kader van de door de Wetgeving aan den Koning verleende speciale machten, aan den tekst van verschillende artikelen van het besluit n° 125 sommige wijzigingen toe te brengen, waarvan de voornaamste hieronder uiteengezet zijn.

Artikel 1. Het schijnt gerechtvaardigd dat het percentage, waarmee de wettelijke minima-grondwedde van den gemeentesecretaris tot het bereiken van de maxima-wedden in de gemeenten met 25 duizend zielen en minder mag overschreden worden, van 75 tot 80 wordt gebracht. Het maximum is trouwens facultatief en niet bindend.

Anderzijds wordt, bij de strenge indeeling van de gemeenten volgens de telling van 1930, geen rekening gehouden met sommige speciale omstandigheden die feitelijk het kenmerk eener kleine of middelmatige gemeente en diengevolge den aard en de belangrijkheid van het geleverde werk van haar personeel kunnen wijzigen; zulks is het geval met sommige gemeenten die deel uitmaken van een groote agglomeratie en wier personeel arbeid moet verrichten en bestaanslasten heeft, die nagenoeg met deze van het personeel eener merklijk belangrijker gemeente uit deze agglomeratie overeenstemmen; zulks is eveneens het geval voor sommige kleine of middelmatige gemeenten uit de nijverheidscentra, die er anders voorstaan dan afgezonderde gemeenten met hetzelfde bevol-

kingscijfer; 't is ten slotte het geval voor de kustgemeenten die zich in een specialen toestand bevinden uit hoofde van den toeloop van zomerverblijfhouders die het cijfer der ingeschreven bevolking tijdelijk tot meer dan het vijfvoudige kan opvoeren.

Daarom is in het ontwerp vermeld dat op verzoek der belanghebbende besturen, de gemeenten die van een agglomeratie deel uitmaken of zich in speciale voorwaarden bevinden, door den Koning in een hogere klasse dan bij artikel 1 voorzien, mogen ingedeeld worden om de wedde van heel haar personeel of een deel daarvan vast te stellen.

Een nieuwe bepaling laat aan de gemeenten toe, mits goedkeuring van den gouverneur, rekening te houden met de bijzondere verrichtingen van sommige veldwachters om dezen te begunstigen met de verhoogingen voorzien bij het gewijzigd artikel 58, alinea 3, van het Landelijk Wetboek.

Artikel 3. — I. — Bij de wijzigingen welke in het ontwerp aan de bij het besluit n° 125 vastgestelde regelen worden toegebracht, is bepaald dat het tijdsbestek van de herziening van de weddeschalen dient verlengd. Dit tijdsbestek wordt dan ook uiterlijk tot 30 Juni verschoven. Om anderzijds te voorkomen dat de belanghebbenden onder de toepassing vallen van de retroactiviteit der herziene weddeschalen, wordt de inwerkingstelling er van op 1 Juli aanstaande vastgesteld. Doch het mobiliteitsstelsel der bezoldiging moet van 1 April 1935 af op de bestaande emolumenten toegepast worden. De verplichting om al de volgens een hooger indexcijfer vastgestelde wedden — ongeacht haar bedrag — aan het index 700 aan te passen, kon tot het weinig billijk gevolg leiden dat een verlaging van de wedden die op het oogenblik harer vaststelling eigenlijk overeenkwamen met of nog minder bedroegen dan deze door den Staat voor gelijkwaardige ambten betaald, wordt opgedrongen.

De wijziging in lid 1 van artikel 3 heeft ten doel de huidige wedden die niet hooger zijn dan deze door den Staat verleend en dus als op het index 700 vastgesteld moeten aangezien worden, niet van deze verlaging afhankelijk te stellen, welk ook het tijdstip zij waarop ze werden bepaald.

Sommige gemeentebesturen hebben het besluit in dezen zin opgevat dat inzake de verhoogingen het stelsel van het Staatspersoneel streng moet gevolgd worden. Tusschen de bij het besluit bepaalde minima en maxima, mogen de ondergeschikte besturen een andere verhoogingsregeling aannemen (b.v. ieder jaar in plaats van om de twee jaar) voor zoover de geest van het besluit geëerbiedigd blijft. Zulks blijkt uit de woorden «uitgaande van» bij het tweede lid van het nieuw artikel 3; het geldt hier veeleer een raad dan een verplichting.

II. — Toepassing van de mobiele weddeschalen. — Luidens § 2 van artikel 3, dient sinds 1 April de vermindering toegepast welke het gevolg is van twee verlagingen van het indexcijfer met 35 punten. Daaruit volgt dat de bezoldigingen beneden 10,001 frank met 5 t.h. en die boven 10,000 frank met 10 t.h. dienen verminderd. Deze vermindering was normaal en gewettigd wanneer het indexcijfer daalde; doch wegens de devaluatie zou zij reeds den dag daarna moeten toegepast worden, d.w.z. op het oogenblik dat die devaluatie het index weer doet stijgen. Om dezen misstand — vermindering van inkomsten wanneer de levensduurte stijgt — te verhelpen, is tusschen de huidige artikelen 11 en 12 een overgangsbepaling ingevoerd. Krachtens deze bepaling staat het de provincies en de gemeenten vrij de met het indexcijfer 648 overeenstemmende vermindering van 5 t.h. niet toe te passen op de bezoldiging beneden 10,001 frank, alsmede op deze boven 10,000 frank, waarop dan slechts de met het indexcijfer 683 overeenstemmende verlaging van 5 t.h. wordt toegepast. Deze bepaling mag tot de pensioenen uitgebreid worden.

Artikel 4. Met inachtneming van de verantwoordelijkheid en van de diensten der gemeenteontvangers, wordt

door het ontwerp hun geoorloofde maximumwedde verhoogd. Op dit gebied evenals op de andere, mag de bepaling van het maximum niet als voorwendsel dienen om de wedden te verhoogen wanneer dit maximum niet mocht bereikt zijn; het stellen van het maximum dient slechts als aanwijzing van het bedrag dat volstrekt niet mag overschreden worden.

Artikel 5. Bij het huidig artikel worden de loonen of wedden der provincie- of gemeentewerklieden bepaald met inachtneming van de gewestelijke loonen of, bij gebrek aan deze, van de loonen der rijkswerklieden. Vooral in de groote centra kan deze manier van loonbepaling tot toepassingsmoeilijkheden aanleiding geven, inzonderheid wat de classificatie en de gelijkstelling van de werkkrachten betreft. Door bijgaand ontwerp wordt dit bezwaar verholpen, alhoewel het beginsel van het gewestelijk loon gehandhaafd wordt, door eerst onderscheid te maken tusschen het vast werkliedenpersoneel dat eenzijdig een loon trekt en anderzijds een wedde ontvangt.

Voor het eerstvermelde mag het loon, op den grondslag van een werkdag van acht uren bepaald, met niet meer dan 25 t.h. de cijfers overtreffen der uurloonen vastgesteld in de bijlage van de algemeene aanbestedingsvoorwaarden voor aannemingen van Rijkswerken. Door dit criterium aan te nemen is automatisch gezorgd voor: a) de gewestelijke classificatie; b) een classificatie van de werkkrachten; c) de mogelijkheid om een mobiele schaal volgens de schommelingen van het indexcijfer toe te passen op de loonen.

In strijd met de bepalingen van het huidig besluit, mag het vast weddetrekkend werkliedenpersoneel, d.w.z. dezen waarvan het loon per maand of per jaar wordt bepaald, daar waar zulks bestaat, eventuele periodieke verhoogingen blijven genieten, met dien verstande evenwel dat uit dien hoofde de wedde met geen 50 t.h. de wettelijke minima mag overschrijden.

De wijzigingen voorzien bij de artikelen 6, 7 en 8 hebben slechts ten doel duidelijker de regelen te bepalen omtrent de handhaving van de verworven rechten, regelen waaraan trouwens in den grond der zaak geen enkele wijziging gebracht wordt.

KONINKLIJK BESLUIT

LEOPOLD III, Koning der Belgen,

Aan allen tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Gelet op de wet van 31 Juli 1934, verlengd en aangevuld bij de wetten van 7 December 1934, 15 en 30 Maart 1935, waarbij aan den Koning sommige machten zijn toegekend met het oog op het financieel en het economisch herstel en de verlaging der openbare lasten;

Herzien Ons besluit van 28 Februari 1935 omtrent de bezoldigingen en pensioenen ten laste van de provinciën en de gemeenten;

Op de voordracht van Onzen Ministerraad,

Wij hebben besloten en Wij besluiten:

Artikel 1. Onderstaande wijzigingen worden gebracht in den tekst van het koninklijk besluit n° 125 van 28 Februari 1935 omtrent de bezoldigingen en pensioenen ten laste van de provinciën en de gemeenten;

a) In artikel 1, lid 3, 1°, wordt 75 t.h. vervangen door «80» t.h.;

b) In fine van artikel 1, volgende tekst bijvoegen:

«Op verzoek van den gemeenteraad kan de Koning, wat de bezoldiging van haar personeel of een gedeelte van haar personeel betreft, de gemeenten indeelen in een hogere klasse dan deze waarbij zij bij dit artikel zijn gerangschikt, zoo zij deel uitmaken van een agglomeratie of zich in speciaal economische toestanden bevinden. De Koning bepaalt desvoorkomend de voorwaarden waaronder de klasseverheffing plaats vindt.

» Bij afwijking van 1° hierbaven en voor zoover zulks

wegens de uitgebreidheid van den dienst gewittigd is, kan de gemeenteraad, onder de goedkeuring van den gouverneur, den veldwachter in het algeheele genot stellen van de verhoogingen voorzien bij artikel 58, lid 3, van het Landelijk Wetboek, gewijzigd bij artikel 2 der wet van 30 Januari 1924.»

c) Artikel 3 door folgenden tekst vervangen :

«1. De provincie- en gemeenteraden brengen, onderscheidenlijk op 30 Juni 1935 ten laatste, de provinciale en gemeentelijke wedden (daarin begrepen de vergoedingen voor niet-werkelijke lasten), waarvan het bedrag met een hooger index dan dit cijfer overeenstemt en meer bedraagt dan de wedden aan het Rijkspersoneel voor een gelijkwaardige betrekking verleend, overeen met het nationaal indexcijfer 700.

» Deze herziening geschiedt met inachtneming van de grondminima bepaald bij de van kracht zijnde wetten, zoomede met de beperkingen gesteld bij artikel 1, en rekening gehouden met den aard der betrekking, uitgaande van het stelsel op het Rijkspersoneel toegepast bij koninklijk besluit van 16 December 1927, gewijzigd bij koninklijk besluit van 28 Januari 1935.

» De herziene provinciale weddeschalen worden den Koning, de gemeentelijke weddeschalen worden den gouverneur der provincie onderworpen om goedgekeurd of verbeterd te worden ingeval ze niet overeenkomstig de in de voorgaande leden gestelde regelen mochten opgemaakt zijn.

» Wordt de weddeschaal niet herzien binnen den hierboven vastgestelden termijn, dan wordt de beslissing door den Koning of door den gouverneur der provincie genomen, naar volgens het in voorgaand lid gestelde onderscheid.

» De krachtens bovenstaande bepalingen zoomede krachtens de artikelen 4 en 5 herziene weddeschalen treden in werking op 1 Juli 1935.

» II. De wedden en vergoedingen ten bezware der provinciën en gemeenten, met uitzondering van het gedeelte onderhevig aan de vermindering voorzien bij artikel 8, lid 1 van dit besluit, zijn, met ingang van 1 April 1935, beheerscht door het mobiliteitsstelsel als bepaald bij hoofdstuk IV van het koninklijk besluit van 16 December 1927, gewijzigd bij koninklijk besluit van 28 Januari 1935. Geen bezoldiging boven 10,000 frank mag wegens de inwerking van het mobiliteitsstelsel lager zijn dan het bedrag waarop een wedde van 10,000 frank op hetzelfde oogenblik dient vereffend » ;

d) Het derde lid van artikel 4 door folgenden tekst vervangen :

« Behoudens toegelaten cumulatie, mag de wedde van een gemeenteontvanger, bij gelijke ancienniteit, niet hooger zijn dan de drie vierden van de wedde van den secretaris in de gemeenten met 10,000 inwoners en minder; niet hooger dan de vier vijfden van genoemde wedde in de gemeenten met 10,001 à 25,000 zielen en niet hooger dan de negen tienden in de gemeenten met meer dan 25,000 zielen » ;

e) Artikel 5 door folgenden tekst vervangen:

« De bezoldiging van het vaste werklidenpersoneel der provinciën en gemeenten wordt vastgesteld volgens beneden vermeld naargelang het gaat om loon- of weddetrekken:

« De loonen worden vastgesteld op den voet van een werkdag van onderscheid acht uren; zij worden bepaald, eventueele verhoogingen inbegrepen, op den grondslag van een uurloon, dat met niet meer dan 25 t.h. de cijfers door den Minister van Openbare Werken aangenomen in de bijlage van de algemeene aanbestedingsvoorwaarden voor aannemingen van Rijkswerken zal overtreffen.

» De wedden, rekening houdend met de eventueele periodieke verhoogingen, mogen de wettelijke minima met niet meer dan 50 t.h. overschrijden.

» De cijfers van bewuste loonen en wedden worden, binnen den termijn voorzien bij artikel 3, op deze grond-

slagen door de bevoegde overheden herzien, onder de contrôle van de provinciegouverneurs, die ze, zoo noodig, op het juiste bedrag stellen. Geschiedt geen herziening binnen den gestelden termijn, dan wordt er door den gouverneur toe overgegaan.

» De herziene cijfers worden met ingang van 1 Juli 1935 toegepast, onverminderd de bepalingen van artikel 8.

» De wedden van de werkliden, in uitvoering van de vorige leden herzien, zijn onderhevig aan het mobiliteitsstelsel bepaald bij II van artikel 3.

» Het loon valt niet onder toepassing van dit stelsel » ;

f) Lid 2 van artikel 6 door onderstaanden tekst vervangen:

« Het genot van bovenvermelde bijwedden en bezoldigingen, werkelijk op 28 Februari 1935 toegekend, kan door de bevoegde overheden aan de belanghebbenden behouden worden, mits korting van 20 t.h. op haar bedrag en onverminderd de eventueele verminderingen voortvloeiende uit de toepassing van de bepalingen omtrent het toekennen van deze bezoldigingen » ;

g) Aan artikel 7 een tweede lid toevoegen aldus luidend :

« In dit geval wordt de bestaande toestand geëerbiedigd. De onder het stelsel van de nieuwe indeeling aan de belanghebbenden te verleenende weddeverhoogingen worden evenwel met de helft verminderd tot wanneer dit gedeelte der bezoldiging, dat het bedrag der op grondslag van deze indeeling vastgestelde wedde overschrijdt, weggewerkt is » ;

h) Artikel 8 als volgt wijzigen:

« De ambtenaren wier wedde loopt boven het maximum voor hun graad vastgesteld bij de in uitvoering van de artikelen 3 tot 5 herziene loonschaal blijven, onder persoonlijk titel, in het genot dezer wedde zooals bij op 28 Februari 1935 bepaald is, mits afhouding van 20 t.h. van het gedeelte boven bewust maximum.

» Ingevolge de bepalingen van voorgaand lid, mag geen ambtenaar een vermindering ondergaan van meer dan 10 t.h. op de gezamenlijke bezoldiging, welke hij, met inbegrip van de kindertoelagen, op 28 Februari 1935 geniet » ;

i) Tusschen de artikelen 11 en 12 invoege hetgeen volgt :

« Overgangsbepaling.

» De provincieraden en de gemeenteraden kunnen beslissen dat op de bezoldiging en het pensioen van het personeel onder hun gezag, de vermindering van 5 t.h. overeenstemmende met het indexcijfer 648, niet toegepast wordt voor een termijn welke den 31ⁿ December 1935 niet mag overschrijden.»

Art. 2. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit.

Gegeven te Getå-Stockholm, den 31ⁿ Mei 1935.

Samengevoegde teksten van de koninklijke besluiten n^o 125 van 28 Februari, en n^o 171 van 31 Mei 1935 omtrent de bezoldigingen en pensioenen ten laste van de provinciën en de gemeenten.

Artikel 1. De wedden van de leden van het administratief personeel der provinciën mogen, met inbegrip van alle verhoogingen en supplementen, doch zonder de kindertoelagen, 75.000 frank niet overtreffen.

De wedden van de leden van het administratief en politiepersoneel der gemeenten en der daaronder ressorteerende besturen en instellingen mogen, met inbegrip van alle verhoogingen en supplementen, doch zonder de kindertoelagen, niet overtreffen:

1^o In de gemeenten met 25,000 zielen en minder, de wet-

telijke grondminimawedde van den gemeentesecretaris, verhoogd met 80 t. h.;

2° In de gemeenten met 25,001 à 50,000 zielen, 54,000 fr.;

3° In de gemeenten met 50,000 à 80,000 zielen, 68,000 fr.;

4° In de gemeenten met 80,000 à 125,000 zielen, 80,000 fr.;

5° In de gemeenten met meer dan 125,000 zielen, 90,000 frank.

De vorenstaande cijfers hebben betrekking op het bruto bedrag der bezoldiging.

Op verzoek van den gemeenteraad kan de Koning — wat de bezoldiging van haar personeel of een gedeelte van haar personeel betreft — de gemeenten indeelen in een hoogere klasse dan deze waarbij zij bij dit artikel zijn gerangschikt, zoo zij deel uitmaken van een agglomeratie of zich in speciaal economische toestanden bevinden. De Koning bepaalt desvoorkomend de voorwaarden waaronder de klasseverheffing plaats vindt.

Bij afwijking van 1° hierboven en voor zoover zulks wegens de uitgebreidheid van den dienst gewettigd is, kan de gemeenteraad, onder de goedkeuring van den gouverneur, den veldwachter in het algeheele genot stellen van de verhoogingen voorzien bij artikel 58, lid 3, van het Landelijk Wetboek, gewijzigd bij artikel 2 der wet van 30 Januari 1924.

Art. 2. Het cijfer der kinder- en geboortetolagen, verleend door de provinciën, de gemeenten en de daaronder ressorteerende besturen en instellingen, mag niet hooger zijn dan dat hetwelk voor het administratief Rijkspersoneel is bepaald.

Art. 3. I. De provincie- en gemeenteraden brengen, onderscheidenlijk op 30 Juni 1935 ten laatste, de provinciale en gemeentelijke wedden — daarin begrepen de vergoedingen voor niet-werkelijke lasten — waarvan het bedrag met een hooger index dan dit cijfer overeenstemt en meer bedraagt dan de wedden aan het Rijkspersoneel voor een gelijkwaardige betrekking verleend, overeen met het nationaal indexcijfer 700.

Deze herziening geschiedt met inachtneming van de grondminima bepaald bij de van kracht zijnde wetten, zoodat mede met de beperkingen gesteld bij artikel 1 en, rekening gehouden met den aard der betrekking, uitgaande van het stelsel op het Rijkspersoneel toegepast bij koninklijk besluit van 16 December 1927, gewijzigd bij koninklijk besluit van 28 Januari 1935.

De herziene provinciale weddeschalen worden den Koning, de gemeentelijke weddeschalen worden den gouverneur der provincie onderworpen om goedgekeurd of verbeterd te worden ingeval ze niet overeenkomstig de in de voorgaande leden gestelde regelen mochten opgemaakt zijn.

Wordt de weddeschaal niet herzien binnen den hierboven vastgestelden termijn, dan wordt de beslissing door den Koning of door den gouverneur der provincie, naarvolgens het in voorgaand lid gestelde onderscheid.

De krachtens bovenstaande bepalingen zoomede krachtens de artikelen 4 en 5 herziene weddeschalen treden in werking op 1 Juli 1935.

II. De wedden en vergoedingen ten bezware der provinciën en gemeenten — met uitzondering van het gedeelte onderhevig aan de vermindering voorzien bij artikel 8, lid 1, van dit besluit — zijn, met ingang van 1 April 1935, beheerscht door het mobiliteitsstelsel als bepaald bij hoofdstuk IV van het koninklijk besluit van 16 December 1927, gewijzigd bij koninklijk besluit van 28 Januari 1935. Geen bezoldiging boven 10,000 frank mag, wegens de inwerking van het mobiliteitsstelsel, lager zijn dan het bedrag waarop een wedde van 10,000 frank op hetzelfde oogenblik dient vereffend.

Art. 4. De bestendige deputaties der provinciale raden gaan, binnen den termijn en onder de voorwaarden voorzien bij artikel 3, over tot de herziening van de minimawedden der plaatselijke gemeente-ontvangers, onder de goedkeuring van den Koning, die ze wijzigt zoo ze niet onder de bovenvermelde voorwaarden zijn vastgesteld.

Geschiedt geen herziening binnen den gestelden termijn, dan worden deze minimawedden ambtshalve door den Koning vastgesteld.

Behoudens toegelaten cumulatie, mag de wedde van den gemeente-ontvanger, bij gelijke ancienniteit, niet hooger zijn dan de drie vierden van de wedde van den secretaris in de gemeenten met 10,000 inwoners en minder; niet hooger dan de vier vijfden van genoemde wedde in de gemeenten met 10,001 à 25,000 zielen en niet hooger dan de negen tienden in de gemeenten met meer dan 25,000 zielen.

Art. 5. De bezoldiging van het vaste werkliedenpersoneel der provinciën en gemeenten wordt vastgesteld volgens benedenvermeld onderscheid naar gelang het gaat om loon- of weddetrekkenden.

De loonen worden vastgesteld op den voet van een werkdag van acht uren; zij worden bepaald, eventueele verhoogingen inbegrepen, op den gronslag van een uurloon dat met niet meer dan 25 t. h. de cijfers door den Minister van Openbare Werken aangenomen in de bijlage van de algemeene aanbestedingsvoorwaarden voor aannemingen van Rijkswerken, zal overtreffen.

De wedden, rekening houdend met de eventueele periodieke verhoogingen, mogen de wettelijke minima met niet meer dan 50 t. h. overschrijden.

De cijfers van bewuste loonen en wedden worden, binnen den termijn voorzien bij artikel 3, op deze grondslagen door de bevoegde overheden herzien, onder de controle van de provinciegouverneurs, die ze, zoo noodig, op het juiste bedrag stellen. Geschiedt geen herziening binnen den gestelden termijn, dan wordt er door den gouverneur toe overgegaan.

De herziene cijfers worden met ingang van 1 Juli 1935 toegepast, onverminderd de bepalingen van artikel 8.

De wedden van de werklieden, in uitvoering van de vorige leden herzien, zijn onderhevig aan het mobiliteitsstelsel bepaald bij II van artikel 3.

Het loon valt niet onder toepassing van dit stelsel.

Art. 6. Geen bijwedde of andere toelage, geen bezoldiging in specie of in natura, behoudens deze voorzien bij de wet of toegelaten bij een in den Ministerraad overlegd koninklijk besluit, mag noch door de provincies of gemeenten, noch door de daaronder ressorteerende besturen of instellingen, verleend worden aan het personeel dat een wedde geniet welke bij de wet of door den Koning bepaald is of ten bezware van den Staat valt.

Het genot van bovenvermelde bijwedden en bezoldigingen, werkelijk op 28 Februari 1935 toegekend, kan door de bevoegde overheden aan de belanghebbenden behouden worden, mits korting van 20 t. h. op haar bedrag en onverminderd de eventueele verminderingen voortvloeiende uit de toepassing van de bepalingen omtrent het toekennen van deze bezoldigingen.

Art. 7. De Koning kan, binnen zes maanden, de gemeenteraad gehoord, in een lagere categorie de gemeenten indeelen welke, bij toepassing van artikel 127 bis der gemeentewet, in een hoogere categorie gerangschikt werden dan deze waartoe zij voor de bezoldiging van de politiecommissarissen en dezer adjuncten behoorden.

In dit geval wordt de bestaande toestand geëerbiedigd. De onder het stelsel van de nieuwe indeeling aan de belanghebbenden te verleenen weddeverhoogingen worden evenwel met de helft verminderd tot wanneer dit gedeelte der bezoldiging, dat het bedrag der op grondslag van deze indeeling vastgestelde wedde overschrijdt, weggevoerd is.

Art. 8. De ambtenaren wier wedde loopt boven het minimum voor hun graad vastgesteld bij de in uitvoering van de artikelen 3 tot 5 herziene loonschaal, blijven, onder persoonlijke titel, in het genot dezer wedde zooals zij op 28 Februari 1935 bepaald is, mits afhouding van 20 t. h. van het gedeelte boven bewust maximum.

Ingevolge de bepalingen van voorgaand lid, mag geen ambtenaar een vermindering ondergaan van meer dan 10 t. h. op de gezamenlijke bezoldiging, welke hij, met

inbegrip van de kindertoelagen ,op 28 Februari 1935 geniet.

Art. 9. De wedden van het personeel der onder de gemeenten ressorteerende besturen en instellingen zullen door de bevoegde overheden herzien worden onder de voorwaarden en de controle bepaald bij de bovenstaande artikelen 3 tot 8.

Art. 10. Behoudens hetgeen bij het eerste lid van § 3 van artikel 8 der wet van 29 Juli 1926 ten gunste van de oud-strijders of hiermede gelijkgestelden voorzien is, mogen de provinciale en gemeentelijke pensioenen niet meer bedragen dan de drie vierden van de gemiddelde wedde der vijf laatste jaren.

Voorbehoud dient evenwel gemaakt, wat de gemeentelijke pensioenen betreft, ten aanzien van artikel 2 der wet van 25 April 1933.

Het personeel der provinciën dat vóór 1 Januari 1934 in dienst was, blijft evenwel beheerscht door de reglementen welke op dat oogenblik van kracht waren, voor zoover hun deze regeling voordeeler is.

Art. 11. De bepalingen van het koninklijk besluit van 28 Februari 1935, houdende wijziging van de regeling der pensioenen ten laste van het Rijk en van de voorzorgskassen, zijn van toepassing op de pensioenen, zoowel gewone als weduwen- en weezenpensioenen, alsmede op onverschillig welke toelagen in de plaats daarvan uitgekeerd, 't zij door de provinciën, de gemeenten of de er onder ressorteerende instellingen, 't zij door de door haar opgerichte voorzorgskassen.

Overgangsbepaling.

De provincieraden en de gemeenteraden kunnen beslissen dat op de bezoldiging en het pensioen van het personeel onder hun gezag de vermindering van 5 t.h. overeenstemmende met het indexcijfer 648, niet toegepast wordt voor een termijn welke den 31^e December 1935 niet mag overschrijden.

RECHTERLIJK LEVEN

RECHTERLIJKE ORDE

Bij koninklijke besluiten van 3 Juni 1935 :

Is aan den heer Félix (L.), op zijn verzoek, ontslag verleend uit zijn ambt van plaatsvervangend rechter in het vredegericht van het kanton Oudenaarde.

Hij is gemachtigd tot het voeren van den eertitel van zijn ambt;

Zijn benoemd :

Tot voorzitter van de rechtbank van eersten aanleg te Dinant, de heer Laurent (E.-C.), ondervoorzitter in die rechtbank, ter vervanging van den heer Herbecq, die als zoodanig aftreedt;

Tot rechter :

In de rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk, de heer Van Rollegheem (A.-R.-E.-M.-M.), advocaat te Brugge, ter vervanging van den heer Mostaert, die tot een ander ambt is beroepen;

In de rechtbank van eersten aanleg te Veurne, de heer Verougstraete (E.), advocaat te Brugge, ter vervanging van den heer Viaene, die tot een ander ambt is beroepen;

Tot griffier bij de rechtbank van koophandel te Sint-Niklaas (Oost-Vlaanderen), de heer Loret (V.-J.-G.), oud-strijder, boventallig griffier bij de rechtbank van eersten aanleg te Dendermonde, ter vervanging van wijlen den heer Criez;

Tot deurwaarder bij de rechtbank van eersten aanleg te Verviers, de heer Désirotte (J.-C.-G.-E.), candidaat-deurwaarder te Herve, ter vervanging van wijlen den heer Walter;

Is aangeduid om gedurende een termijn van drie jaren, met ingang van 11 Juni 1935, het ambt van onderzoeks-rechter bij de rechtbank van eersten aanleg te Kortrijk waar te nemen, de heer Frère, rechter in die rechtbank;

Is tot eerste adjunct-referendaris bij de rechtbank van koophandel te Antwerpen aangeduid voor een nieuwen termijn van drie jaar, met ingang van 17 Juni 1935, de heer Verbraken (G.), adjunct-referendaris bij die rechtbank.

VLAAMSCHERECHTSKUNDIGE BIBLIOTHEEK

uitgegeven door het „Rechtskundig Weekblad”

Reeds verschenen :

1. Prof. Mr. René VICTOR : Het belang der Nederlandsche wetenschap voor de algemeene rechtstheorie. Fr. 7.50
2. Prof. Mr. Robert VANDEPUTTE : Het begrip van het politiek misdrijf in het Belgisch recht. Fr. 30.—
3. Victor LEEMANS : Carl Schmitt. Fr. 25.—
4. Mr. F. WITTEMANS : Wederzijdsche rechten en plichten der echtelieden. Fr. 30.—
5. Mr. R. VAN LENNEP : De werklozenverzekering in België. Fr. 30.—
6. Mr. J. DE WEERDT : Samensmelting van handelsvennootschappen. Fr. 35.—
7. Prof. Mr. Robert VANDEPUTTE : De nieuwe Deutsche wetgeving. Fr. 18.—
8. Mr. R. VAN LENNEP : De motiveering van vonnissen en arresten. Fr. 25.—
9. Dr. Maria DE LANGHE : De Italiaansche « Stato Corporativo ». Fr. 18.—
10. Prof. J. P. HAESAERT : Schets van een algemeene rechtsleer.

« DE SIKKEL », Kruihofstraat, 223, Antwerpen.

Dr. De Vlijt, Antwerpen, Alfred Somville, bestuurder.